BIBLIOTECA CENTRALĂ
SALA DE LECTURĂ

Proletari din toate țările, uniți-vă!

AGRICULTURA SOCIALISTĂ

Anul VII
Nr. 16 (324)
joi
17 aprilie
1969
8 pagini - 1 leu

ORGAN AL CONSILIULUI SUPERIOR AL AGRICULTURII ȘI AL UNIUNII NAȚIONALE A COOPERATIVELOR AGRICOLE DE PRODUCȚIE

În campania agricolă

După o primă etapă de realizări eforturile trebuie și mai mult intensificate

O săptămînă bogată în realizări — așa a fost caracterizată la ultima teleconferință a Consiliului Superior al Agriculturii ultima perioadă. Aprecierea a avut la bază faptul că însămînțările și toate acțiunile specifice primăverii s-au desfășurat din plin în întreaga țară. Cele aproape 1 milion de hectare, însămînțate pînă la 14 aprilie, dovedesc temeinicia acestei afirmații.

Este îmbucurător faptul că în multe județe, o serie de acțiuni s-au încheiat sau se apropie de sfîrșit. **Au terminat, astfel, semănatul sfeclei de zahăr** județele Brăila, Hunedoara, Olt, Satu Mare, Teleorman și sînt pe terminate cooperativele agricole din județele Alba, Arad, Bihor, Bistrița-Năsăud, Constanța, Ilfov, Sălaj și Timiș. **S-a încheiat semănatul florii-soarelui în cooperativele din județul Caraș-Severin** și acțiunea este mai avansată în județele Dolj, Constanța, Timiș, Bihor, Ilfov, Prahova. Au plantat între 64 și 77 la sută din suprafața cu cartofi,unitățile din județele Satu Mare, Constanța, Bihor, Arad și Timiș. **În legumicultură s-a terminat în întreaga țară construirea noilor solarii și repararea celor vechi,** realizîndu-se, așa cum s-a planificat, o suprafață totală de 1 574 ha.

Fără îndoială, aceste realizări nu sînt numai o consecință a încălzirii timpului, ci au la bază o bună organizare a activității, o susținută preocupare din partea organelor agricole și a conducerilor fiecărei unități în parte. Prin contrast, rămînerile în urmă apar și mai evidente, mai cu seamă acolo unde și vremea a fost un aliat prețios. Se semnalează astfel necesitatea grăbirii însămînțării sfeclei de zahăr, în special în județele Covasna, Galați, Cluj, a florii-soarelui în județele Arad, Satu Mare, Olt și a plantării cartofilor în județele Maramureș, Covasna, Argeș, Sălaj, Sibiu. În legătură cu această ultimă acțiune, la teleconferință s-a apreciat ca necorespunzător faptul că se întîrzie încă ridicarea cartofilor de sămînță deși era normal ca ei să se găsească de mult în unități.

Săptămîna care s-a încheiat a marcat și trecerea într-o nouă etapă : a însămînțării porumbului. Suprafețele cele mai mari (7 000—10 000 ha) s-au realizat, inițial, în județele Dolj și Teleorman. În ultimele zile, lucrarea a început în numeroase alte județe și există toate condițiile ca ea să se intensifice mai ales în sudul și vestul țării. **Prin volumul de lucrări și prin cerințele agrotehnice pe care le impune, însămînțarea porumbului solicită din partea mecanizatorilor un plus de vrednicie și de exigență față de propria lor muncă. Se cere deci ca în întreprinderile de mecanizare să se asigure toate condițiile necesare pentru ca activitatea mecanizatorilor să se poată desfășura în ritmul și la nivelul impus de importanța lucrării.**

În legumicultură, la ordinea zilei este **plantarea în solarii.** În toate județele din sudul și vestul țării, această acțiune — pentru care există condiții optime — trebuie încheiată pînă la sfîrșitul săptămînii. În acest sector și alte lucrări reclamă urgență : **însămînțarea legumelor pentru verdețuri,** rămasă în urmă îndeosebi în județele Argeș, Brăila, Buzău, Cluj, Dîmbovița, Dolj, Ialomița, Prahova, Teleorman și mai ales în Satu Mare, Arad și Timiș, **însămînțarea cepei** din sămînță și din arpagic, precum și obținerea răsadurilor la această cultură.

Plantările la pomi trebuie încheiate în această săptămînă. E nevoie de un efort deosebit deoarece, pînă acum, nu s-a realizat decît jumătate din prevederi. Acțiunea nu mai poate fi însă prelungită deoarece există pericolul ca pomii să pornească în vegetație la locul de stratificare. **Este necesar să se intensifice și ritmul plantărilor la vița de vie.**

În aceste zile de maximă intensitate în toate sectoarele agriculturii, prezența permanentă a specialiștilor la fiecare loc de muncă este o obligație profesională de prim ordin. Preocuparea lor trebuie să se îndrepte, permanent, atît către încadrarea fiecărei lucrări în perioada considerată ca optimă, dar în aceeași măsură către respectarea cu strictețe a tuturor cerințelor de calitate. Pe această cale, consecințele negative ale vremii neprielnice vor putea fi reduse și chiar anihilate, creîndu-se condiții pentru obținerea unor producții agricole superioare.

O lucrare la ordinea zilei : pregătirea terenului pentru însămînțarea porumbului. La I.A.S. Săhăteni, județul Buzău, ea se execută cu cea mai mare grijă pentru calitate

Foto : P. COZIA

În această primăvară

UTILAJELE AGRICOLE să fie folosite cu randament maxim

Volumul mare și diversificat de lucrări ce trebuie executat în această perioadă, impune folosirea cu întreaga capacitate de lucru a tuturor utilajelor agricole. În cadrul laboratorului de mecanizare al stațiunii noastre s-au efectuat o serie de experimentări pentru diferite lucrări agricole și pentru diferite situații. Iată, pe scurt concluziile la care am ajuns.

Pentru executarea în cel mai scurt timp a arăturilor de primăvară, de exemplu, pe terenurile netasate, se recomandă înlocuirea lucrării de arat cu cea de discuit, la adîncimea de 14—15 cm. Pe terenurile foarte tasate sau băltite se vor efectua lucrări superficiale la adîncimea de 14—17 cm. Experimentările au arătat că, în această ultimă situație se poate folosi cu mult succes grapa cu discuri G. D.-4 în agregat cu tractorul U-650 (651), unghiul de înclinare al discurilor fiind de maximum 17°. Productivitatea realizată : 8—10 ha pe schimb. **Pentru mărunțirea bulgărilor de pămînt,** pe terenurile lucrate în primăvară, se recomandă să se execute o lucrare de discuit suplimentară imediat ce pămîntul se svîntă, cu scopul de a evita întărirea bulgărilor. **Pregătirea pentru însămînțare a terenurilor arate din toamnă** se poate face cu grapa cu discuri G. D.—4 și trei cîmpuri de grapă reglabilă, în agregat cu tractorul U-650 (651). În această situația se poate realiza o productivitate de 13,2—14,2 ha / schimb, viteza de lucru fiind de 4,9—5,4 km / h, corespunzătoare treptei de viteză a II-a rapidă a tractorului. Pentru a se obține o productivitate mult sporită la lucrările de pregătire a terenului în vederea însămînțărilor de primăvară, mai ales atunci cînd terenul este bine afînat, cu bulgări mici și fără buruieni, se recomandă a se executa o lucrare de cultivație totală cu cultivatorul C.P.U.—4.2 și trei cîmpuri de grapă în agregat cu tractorul U-650 (651). În acest caz produc-

Ing. Ilie RAICU
cercetător principal
la Stațiunea experimentală
Podu-Iloaie,
Județul Iași

(Continuare în pag. a 2-a)

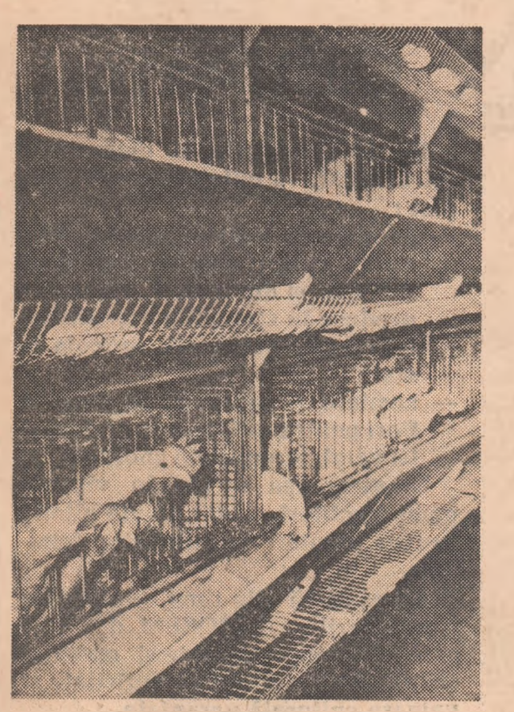

O METODĂ EFICIENTĂ ÎN CURS DE GENERALIZARE

Creșterea păsărilor la baterii

Concentrarea și specializarea producției în întreprinderile agricole de stat, nivelul înalt de înzestrare tehnico-materială, valorificarea superioară a tuturor resurselor existente solicită eforturi sporite pe linia adoptării și generalizării celor mai noi și mai eficiente metode de organizare și conducere științifică a producției și a muncii. Utilizarea în ritm sustinut a întregului potențial de producție creat pînă în prezent, creșterea eficienței folosirii fondurilor de investiții și a cheltuielilor de exploatare, reducerea continuă a consumului de forță de muncă pe unitatea de produs, paralel cu obținerea unor producții maxime — vegetale și animale — creează premise certe pentru obținerea unor rezultate economice favorabile în toate unitățile.

O vizită recentă făcută la **I.A.S. Avicola Mogoșoaia** ne-a permis să urmărim „pe viu" una din cele mai importante acțiuni inițiate de Departamentul I.A.S. pe această linie. Este vorba de experimentarea și generalizarea sistemului de creștere la baterii a găinilor producătoare de ouă pentru consum.

Pînă nu de mult, cu excepția fermei Tîncăbești din cadrul I.A.S. Periș, tehnologiile folosite în combinatele specializate pentru producția de ouă pentru consum s-au bazat în exclusivitate pe creșterea păsărilor pe așternut permanent sau grătare. Aceste sisteme cedează locul — într-un ritm destul de accelerat în ultimul timp — unei tehnologii noi, **creșterea la baterie.** În Anglia, de pildă, așa cum a reieșit din discuția cu inginerul **Pompei Cozma,** șeful sectorului de studii și cercetări aplicative din I.S.P.A., care ne-a furnizat detalii ample în legătură cu noua metodă, în anul 1961 creșterea la baterie cuprindea 17,1 la sută din efective. În anul 1968, metoda — și aceasta atestă eficiența ei — s-a extins la 72,8 la sută din totalul păsărilor crescute în această țară.

Dar să ne oprim la I.A.S. Avicola Mogoșoaia. Din primul an de activitate — primele capacități de producție au fost puse în funcție la începutul anului 1968 — întreprinderea a realizat un beneficiu de peste 12 milioane de lei. Ca spații de producție, întreprinderea dispune în prezent de 40 de blocuri a cîte două hale fiecare. Zece din ele sînt rezervate creșterii puicuțelor pentru înlocuirea mătcii ; în restul de 30 se cresc găinile producătoare de ouă, în total peste 500 000 de păsări.

La Mogoșoaia, la fel ca și la alte cîteva întreprinderi specializate pentru producția de ouă (Bacău, Agigea, Cuparu), Departamentul I.A.S., cu sprijinul specialiștilor din aceste unități și din cadrul I.S.P.A., experimentează în diferite variante tehnologia creșterii păsărilor la baterii, în vederea generalizării ei în toate unitățile specializate pentru producția de ouă.

Însoțiți de ing. **Marin Lungulescu,** tehnologul șef al întreprinderii, am vizitat unul din blocurile al cărui interior, în urma amenajărilor noi, și-a schimbat cu totul înfățișarea. Și la parter și la etaj, cele două hale cu o suprafață de cîte 1 000 m², în care se creșteau cîte 6 000 de găini, sînt traversate în toată lun-

Ing. Lucian ROȘCA
Sabin CERCELARU

(Continuare în pag. a 4-a)

ÎN CURÎND „AGRICULTURA"

După cum am mai anunțat, începînd de la 1 mai profilul revistei noastre se va modifica, schimbîndu-se totodată și denumirea acesteia în „AGRICULTURA". Această publicație va apare sub egida Consiliului Superior al Agriculturii și a Uniunii Sindicatelor din întreprinderile și instituțiile agricole.

Prin tematica și conținutul ei, revista „AGRICULTURA" va oferi specialiștilor, cadrelor tehnice și altor lucrători din diferite sectoare ale agriculturii noutăți din știința și practica agricolă din țară și de peste hotare ; în paginile sale vor fi dezbătute principalele probleme legate de dezvoltarea și modernizarea agriculturii, vor fi tratate lucrările de sezon privind sporirea continuă a producției vegetale și animale. De asemenea, revista va publica articole și reportaje despre activitatea sindicală desfășurată în întreprinderile și instituțiile agricole.

Revista „AGRICULTURA" va apare săptămînal, în 16 pagini, în culori, bogat ilustrate, la prețul de 1 leu exemplarul.

Abonamentele la revista „AGRICULTURA" se fac la oficiile și agențiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii procentuali. Preferați abonamentele pe termen lung. Costul unui abonament pe un an este de 52 lei, pe 6 luni — 26 lei, iar pe 3 luni — 13 lei.

Abonamentele făcute la revista „Agricultura socialistă" rămîn valabile pentru revista „Agricultura".

Abonați-vă din timp la revista „AGRICULTURA" !

ANCHETA NOASTRĂ

LEGĂTURA CU PRACTICA— CHEIA DE BOLTĂ A CERCETĂRII ȘTIINȚIFICE

Contactul nemijlocit cu activitatea practică reprezintă o autentică cheie de boltă a cercetării științifice. Ancheta ale cărei concluzii le prezentăm în cele ce urmează au evidențiat încă o dată acest fapt, cunoscut dar, uneori, insuficient luat în seamă. Ridicînd probleme de stringentă actualitate, participanții la discuție — conducătorii unităților de cercetare agricolă din județul Constanța— și-au exprimat opiniile, relevînd realizările dar și posibilitățile de „mai bine".

Sursa tematicii de cercetare — cerințele locale

— Stațiunea noastră unitate cu cercetări complexe — **ne-a relatat dr. ing. Petre TOMOROGA, directorul Stațiunii experimentale Valu lui Traian** — are un plan puternic ancorat în specificul și cerințele agriculturii din județele Constanța și Tulcea. Stabilirea și încercarea celor mai potrivite soiuri și hibrizi de plante agricole, cultivate în regiune, elaborarea tehnologiilor de producție, a unor sisteme de îngrășare a plantelor, specifice zonei, a unei agrotehnici antierozionale corespunzătoare sînt doar cîteva din direcțiile tematice ale cercetărilor din domeniul producției vegetale, care răspund acestor cerințe.

— Zona de deservire tehnico-științifică a cercetătorilor noștri a **remarcat dr. ing. Milu OȘLOBEANU, directorul Stațiunii experimentale vitipomicole Murfatlar,** se extinde și pe teritoriul județului Ialomița. Peste 80 la sută din experiențele abordate în acest an au caracter aplicativ și fac parte din 12 programe de cercetare. Amintesc dintre ele programul strugurilor pentru vin, cel al strugurilor pentru masă și stafide, al culturii viței de vie în condiții de irigare, și, separat al celei cultivate pe terase, și altele.

Medicul veterinar dr. Savu TIMARU, șeful secției de cercetări zootehnice Palas a Stațiunii experimentale Valu lui Traian ne-a spus: N-am de adăugat decît un singur lucru și anume că în cele 5 laboratoare ale secției — taurine, ovine, porcine, păsări și alimentație, — tot ceea ce facem pornește de la necesitățile specifice ale zootehniei din județele Constanța și Tulcea. Uneori, însă, concluziile precizate de cercetare, întîrzie să fie aplicate în practică. Este cunoscut, astfel,

Anchetă realizată de
Nicolae CONSTANTIN

(Continuare în pag. a 3-a)

BULETIN AGROMETEOROLOGIC

În perioada 8—14 aprilie, vremea s-a caracterizat prin predominarea zilelor cu cer mai mult acoperit (între 9 și 11 aprilie) și precipitații sub formă de ploaie, lapoviță și ninsoare. Între 8 și 12 aprilie, temperaturile medii zilnice au fost mai coborîte decît cele plurianuale cu 1° — 7°. În ultimele două zile, vremea s-a încălzit brusc, înregistrîndu-se excedente termice de 1° — 6° față de normal.

În stratul arabil al solului, temperaturile medii din ultima zi au oscilat între 8° și 12° în jumătatea de nord a țării și între 10° și 15° în rest.

Cantitățile de apă provenite din precipitații au fost relativ reduse (1 — 10 mm). Local în Transilvania, Banat, Burnas și Moldova s-a măsurat sub 1 mm de apă, iar în nord-estul Olteniei, sud-estul Bărăganului și nordul Dobrogei peste 10 mm.

Creșterea treptată a temperaturii solului și evaporația puternică a apei din stratul arabil au creat condiții optime pentru lucrările agricole în majoritatea zonelor.

Ritmul de desfășurare a primelor faze de vegetație la flora spontană și culturile de toamnă s-a intensificat în toate zonele țării.

În acest interval de timp s-au creat condiții favorabile pentru însămînțarea porumbului în vestul și sudul țării, condiții care se vor extinde și în celelalte zone în decada a treia a lunii aprilie.

Timpul probabil pentru intervalul 17—23 aprilie : Vreme schimbătoare, cu cerul mai mult noros în jumătatea de nord a țării și variabil în celelalte regiuni. Vor cădea ploi locale, mai ales sub formă de averse. Vîntul va sufla slab, pînă la potrivit, predominînd din vest și nord-vest.

Temperaturile minime vor fi cuprinse între 2° și 12°, iar temperaturile maxime între 10° și 20°, local mai ridicate.

Însemnări de pe șantierul de irigații Pietroiu—Ștefan cel Mare

Tehnica agricolă la cota maximă

Locuitorii de pe marginea Dunării se obișnuiesc tot mai mult cu peisajul familiar marilor șantiere de irigații. În ultima vreme, la Călărași-Gălățui, Jegălia și la Pietroiu-Ștefan cel Mare, din județul Ialomița, au fost concentrate masive investiții și forțe de lucru pentru crearea unei întinse zone ferite de efectele secetei.

...Am vizitat zilele acestea șantierul de la Pietroiu-Ștefan cel Mare, destinat amenajării unei suprafețe de peste 54 000 ha. În biroul inginerului șef, **Ion Zmeureanu,** se află, pe un perete, o schiță cu ajutorul căreia ne-am putut crea o vedere de ansamblu asupra viitorului sistem. Aidoma unei pînze de păianjen, rețeaua de conducte, canale și jgheaburi se va întinde pe teritoriul a patru unități agricole de stat și 21 de cooperative agricole. Numai conductele și jgheaburile necesare, puse cap la cap, măsoară peste 400 km, adică tot atît cît de la București la Iași. De la Borcea a pornit canalul magistral de aducțiune care traversează linia ferată și apoi se bifurcă : o parte spre Țăndărei, alta spre Slobozia. Mai departe, apa va „urca" la îndemîna plantelor, pînă în inima Bărăganului. Diferența dintre nivelul Borcei și cel al punctului terminus, unde va trebui să ajungă apa, atinge 40 de metri. Sistemul Pietroiu-Ștefan cel Mare va mai dispune de o modernă stație de pompare, 13 stații de repompare și 9 de punere sub presiune.

O parte din aceste obiective au și început să se materializeze. Se lucrează la stația de pompare de la Borcea ; cu ajutorul unor utilaje perfecționate a fost săpată o importantă porțiune din canalul de aducțiune despre care aminteam mai înainte. Frontul de lucru pe șantier se mărește pe zi ce trece.

Se spune, și pe bună dreptate, că zona de confluență dintre industrie și agricultură se lărgește mereu. Metodele moderne, bazate pe cele mai recente cuceriri ale științei și tehnicii, își fac din ce în ce mai mult loc și în activitatea celor ce lucrează pe tărîmul îmbunătățirilor funciare. De acest fapt aveam să ne convingem vizitînd stația de pompare de la Borcea, cel mai important obiectiv al sistemului. Am cunoscut aici cîțiva oameni minunați, a căror muncă merită toată cinstea. Maistrul **Virgil Lupu** este unul dintre aceștia. „Sînt de specialitate constructor — ne-a spus el. Pînă în anul trecut am lucrat la combinatul de îngrășăminte chimice de la Turnu-Măgurele. Acum amenajăm această stație de pompare, a cărei capacitate va atinge 51,5 mc pe secundă și mărturisesc că metodele pe care le folosim aici nu se deosebesc cu nimic de cele din industrie. Stația va fi amplasată pe două chesoane, a căror adîncime va ajunge, potrivit studiilor întreprinse, la 24 de metri sub nivelul apelor Borcei. În prezent, lucrăm la primul cheson, iar tronsonul II este armat și cofrat, în vederea turnării betonului. Ași dori să stați de vorbă cu cîțiva dintre chesoniștii noștri care lucrează în condiții deosebite".

Meseria de chesonist devine din ce în ce mai răspîndită pe șantierele de îmbunătățiri funciare. Ea presupune o temeinică pregătire profesională, curaj, putere de muncă. Închipuiți-vă o cameră dreptunghiulară, cu pereții din beton, sub apele Borcei, în care se introduce aer comprimat pentru a evita pătrunderea apei în cheson ; oamenii lucrează aici sub presiune, în condiții deosebite celor existente în mediul exterior. Pe toată durata schimbului nimeni n-are voie să mănînce sau să fumeze. În interior, chesoniștii sapă pămîntul care este ridicat la suprafață cu un troliu și evacuat prin două tuburi numite „pipe". Deschiderea și închiderea acestora se face cu foarte multă atenție, pe baza unui adevărat „cod" acustic stabilit între cei ce lucrează înăuntru și muncitorii de la exterior. O neatenție cît de mică la deschiderea „pipelor" ar putea avea urmări tragice pentru chesoniști. Pe măsură ce solul este îndepărtat, chesonul se înfundă treptat în teren.

Deocamdată lucrăm la o presiune mai mică — ne spunea **Ieremia Buzoi,** un vechi chesonist. Am fost însă și pe alte șantiere — la Carasu — bunăoară și știu că în meseria noastră putem avea și unele surprize. S-ar putea să dăm în timpul lucrului de izvoare subterane sau să se producă infiltrații ; într-o asemenea împrejurare singura soluție este ridicarea presiunii din interiorul chesonului. Sîntem însă pregătiți pentru a putea face față unor astfel de situații ; avem utilaje moderne, specialiști cu înaltă calificare și, bineînțeles, experiența noastră de zi cu zi.

Este o hotărîre de care dau dovadă nu numai chesoniștii — dintre care merită amintiți **Anton Demici, Vlad Pavel, Frîncu Petre, Dumitru Lupu,** ca să menționăm numai pe cîțiva.

La eforturile lor se adaugă și cele ale cooperativelor agricole care vor beneficia de viitorul sistem. Perișoru, Borcea II, Ștefan cel Mare, Gildău, sînt doar cîteva din unitățile în care, potrivit proiectului, urmează să se amenajeze, în fiecare, în jur de 1 500 de hectare irigate. La Gildău am întîlnit pe șeful de echipă **Ion N. Birz,** împreună cu un grup de cooperatori din mai multe brigăzi de cîmp, lucrînd la săpatul canalelor secundare. Activitatea constructorilor de pe șantier se împletește astfel strîns și se completează cu cea a cooperatorilor, țelul final fiind același : devansarea termenelor de dare în folosință a unor suprafețe, pentru ca în unele unități culturile să poată fi udate chiar din vara aceasta. Nu este departe timpul cînd și în această parte a Bărăganului apa dătătoare de belșug va pulsa prin „arterele" ogoarelor.

Ing. N. FLORIAN

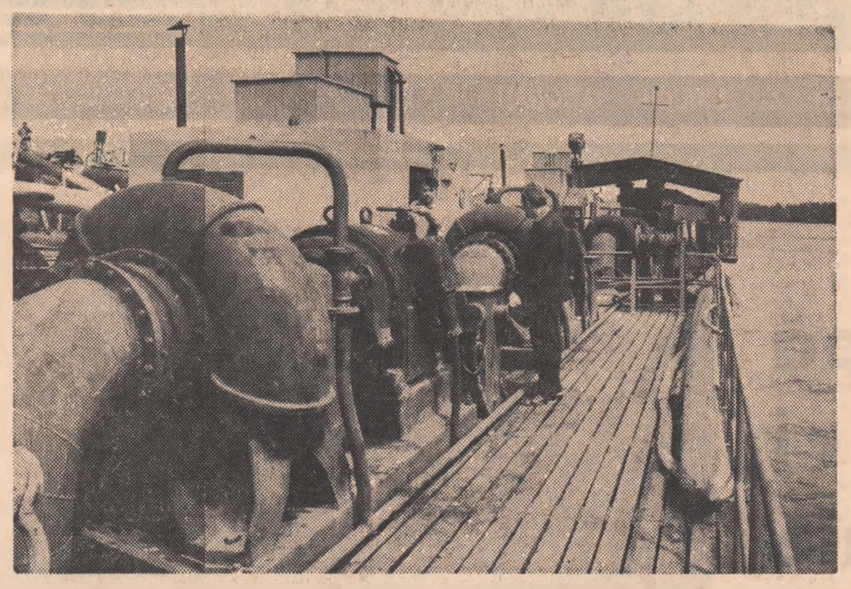

Tehnica nouă pătrunde din ce în ce mai mult și în domeniul îmbunătățirilor funciare. Importante fonduri bănești sînt alocate pentru asigurarea instalațiilor și utilajelor menite să contribuie la extinderea irigațiilor. În fotografie : stația de pompare plutitoare a I.A.S. Giurgeni din județul Ialomița.

Foto : AGERPRES

Să evităm efectele brumelor tîrzii de primăvară

Cu toate că în condițiile climatice ale acestui an pornirea pomilor în vegetație este mult întîrziată, brumele tîrzii sau chiar înghețurile, care pot diminua sau compromite recolta de fructe, nu sînt excluse. Dintre metodele de prevenire a acestui pericol, cu posibilități de aplicare la nivelul unităților agricole, producerea perdelelor de fum este cea mai ușor de efectuat. Materialele pentru produs fum în livezi pot fi alcătuite din :

— **grămezi fumigene,** confecționate din furaje stricate, gunoaie din curte, crengi subțiri, bălegar păios și altele. Aceste materiale vor fi cărate în cel mai scurt timp posibil în livezile pe rod, astfel ca la 1 ha de livadă să existe 10-12 grămezi.

— **anvelope uzate** de mașini sau tractoare, care umplute cu paie sau rumeguș și aprinse, produc un strat de fum persistent. În acest scop, unitățile care au nevoie se pot aproviziona de la autobazele sau unitățile I.M.A. cele mai apropiate.

— **luminări fumigene,** special fabricate în acest scop, care se pot procura pe bază de notă de comandă la Direcția generală de aprovizionare tehnico-materială a U.N.C.A.P. (Șoseaua Giurgiului, nr. 164, Sector 5 — București) care va repartiza materialul respectiv de la cea mai apropiată bază de aprovizionare cu unitatea care solicită. Prețul unei luminări fumigene este de 25 lei; durata ei de ardere este de 15-20 minute, iar fumul alb dens pe care-l produce poate persista 3-4 ore. La un hectar de livadă sînt necesare 10 luminări, iar folosirea lor judicioasă se recomandă pentru livezi mai mari de 20 ha, deoarece numai în acest caz pomii creează un microclimat favorabil menținerii perdelei de fum produs de luminări. Rezultate bune se pot obține prin combinarea luminărilor fumigene cu grămezile fumigene.

Materialele fumigene se amplasează pe teren în funcție de topografia acestuia, avînd grijă să se realizeze o perdea deasă de fum pe toată suprafața livezii. Se recomandă așezarea lor în rînduri paralele, orientate perpendicular pe direcția vîntului dominant. Distanța între luminări (grămezi) pe rînd poate fi de 10-12 m, iar între rînduri de 100 m.

Pe baza buletinelor meteorologice transmise prin radio și televiziune, precum și a indicațiilor date de către stațiile meteorologice existente pe raza fiecărui județ, organele agricole județene, vor avertiza unitățile de producție despre posibilitatea căderii brumei sau înghețului. Stabilirea precisă a momentului cînd trebuie să se intervină, în funcție de relief și condițiile naturale locale, se face cu ajutorul observațiilor luate la un termometru obișnuit, instalat în livadă la înălțimea de 2 m, de la pămînt, în aer liber. Citirile se fac în ziua cînd s-a primit avertizarea, începînd de la ora 20. Dacă temperatura scade sub 10 ° C, atunci citirile se fac în tot cursul nopții, din oră în oră. Cînd temperatura a scăzut la 5 ° C și este în scădere spre dimineață, se dă alarma pentru ca echipele organizate din timp să meargă la locurile unde au de aprins materialele fumigene.

Dacă temperatura a ajuns la + 1 ° C și continuă să scadă, se dă alarma pentru aprinderea materialului fumigen. Focurile trebuie să fie supravegheate pentru a nu se stinge sau, dacă sînt în raza satului, pentru a nu produce incendii. Nu se aprind toate materialele fumigene de-odată, ci treptat și intercalat (una, da, una nu), planificîndu-se astfel ca să se poată întreține fumul pînă după răsăritul soarelui, realizîndu-se o acoperire cît mai bună, cu fum, a întregii livezi.

Dr. ing. C. IONIȚĂ
directorul
Institutului de cercetări pentru pomicultură

O nouă armă a agriculturii moderne: ERBICIDAREA

...LA CARTOF

Prin eforturile Consiliului Superior al Agriculturii, unitățile agricole din județele cu suprafețe mari de cartofi, în special Suceava, Brașov, Covasna au primit în acest an cantități însemnate de **Prometrin** (sinonim cu „Gesagard 50" sau „A 1114") care s-a dovedit unul din cele mai bune erbicide specifice acestei culturi.

Se recomandă aplicarea lui numai pe rîndurile de plante, pe fîșii de 30—35 cm lățime. Se realizează astfel economii, prășitul manual fiind ușurat sau chiar eliminat pe suprafețe întinse. Dacă pentru tratamentul integral doza este de 4—5 kg/ha, în 400—800 l de apă, pentru aplicarea pe rînd ajung 2—2,5 kg de erbicid la hectar, în 200—400 litri de apă. Cu aceeași cantitate de erbicid se poate trata o suprafață de două ori mai mare.

Erbicidarea se face numai cu 2—5 zile înainte de răsăritul plantelor. De la plantat la răsărit buruienile se combat în mod eficace și cu randament sporit prin grăpări. Erbicidarea înainte de răsărirea plantelor se poate face concomitent cu rebilonatul culturii evitîndu-se, astfel, o trecere suplimentară pe cîmp. Pentru efectuarea acestor două lucrări se poate utiliza, cu foarte bune rezultate, agregatul format din cadrul cu instalația pentru erbicide a semănătorii pneumatice SPC-6, echipată în locul secțiilor de semănat, cu secțiile de prășit și bilonat de la cultivatorul CPU-4,2. Adaptările necesare sînt ușor de executat : se lucrează, conform schiței din fig. 1 cu 5 secții de cultivator pe 4 rînduri de cartof, utilizînd, deci, lățimea de lucru a mașinii de plantat. Duzele se montează în spatele secțiilor de cultivator prin adaptarea unor suporți confecționați din fier (fig. 2), fixați pe secțiile 2 și 4. Fiecare din brațele acestor suporți, cu deschidere reglabilă, susține o duză deasupra bilonului vecin. Distanța dintre duze trebuie să fie egală cu distanța dintre rîndurile de cartof, iar înălțimea duzelor față de pămînt, reglată în așa fel, încît baza conului de stropire să fie egală cu jumătatea distanței dintre rînduri. Cele două brațe ale suporților trebuie să fie suficient de lungi pentru ca erbicidul să fie aplicat cu 40—60 cm mai în spatele rariților, pe solul deja așezat pe bilon. Pentru erbicidarea pe întreaga suprafață se utilizează lănci cu 2—3 duze, așezate la 35 cm distanță una de alta, fixate în spatele secțiilor, pe aceeași suporți metalici.

La tratamentele pe rînd, fiecare din cele patru duze este alimentată direct de cîte un furtun al instalației de stropit ; la tratamentele pe toată suprafața furtunele se leagă de aceste lănci cu 2—3 duze.

Rariților se reglează astfel încît să lase în urmă biloane uniforme, drepte, cu vîrf perfect și mai ales fără bulgări. Dacă erbicidarea dă rezultate bune, această bilonare poate fi definitivă, ulterior fiind necesare doar 1—2 lucrări pe intervale.

În lipsa acestui agregat, se recomandă utilizarea mașinii MSPP-8, sau a instalației de stropit a tractorului RS-0,9, cu care însă erbicidarea se poate face pe toată suprafața cultivată și numai ca lucrare separată, deci cu o trecere suplimentară prin cultură. La **erbicidarea totală,** pe soluri ușoare, unde există umiditatea necesară și nu sînt buruieni rezistente, cu sistem radicular adînc doza poate fi redusă la 3 kg/ha.

Orice supradozare și neuniformitate a tratamentului poate dăuna și plantelor de cartof. Foarte importantă, reglarea și verificarea debitului de soluție se face pe fiecare duză și pe întregul agregat. Se evită staționările în timpul funcționării instalației de stropit, greșurile și, mai ales, trecerile duble. Pe vînt și pe sol umed tratamentele devin imposibile.

Deoarece Prometrinul se dizolvă foarte greu, formînd, de fapt, o suspensie, prepararea ei se face numai pentru o zi de lucru. În condiții normale și respectînd regulile elementare de protecție a muncii Prometrinul nu este toxic pentru om și animale, nu este inflamabil și nici corosiv.

Ing. H. BREDT
și I. CÎNDEA
de la I.C.C.S.-Brașov

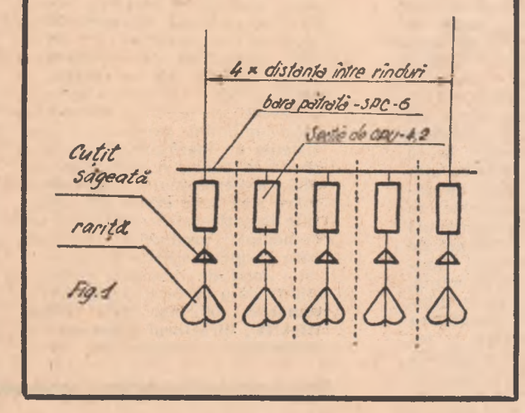

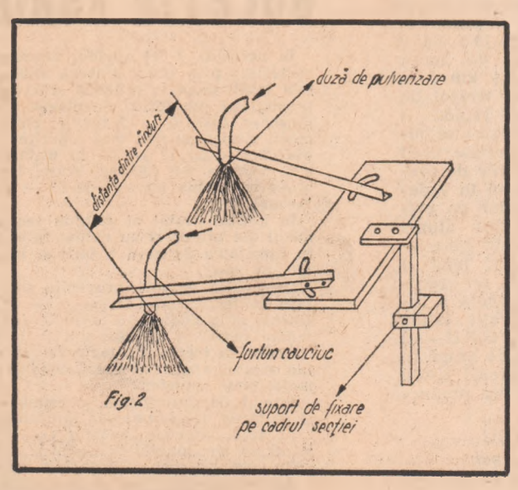

...LA SOIA

În ultimii ani întreprinderile agricole de stat cultivatoare de soia, aplică cu succes pentru distrugerea buruienilor erbicidele, îndeosebi **Amibenul** și **Treflanul.** Ambele erbicide se pot administra înainte de răsărirea plantelor, odată cu pregătirea patului germinativ sau a semănatului și după răsărirea culturii.

Amibenul, se prezintă sub forma unei soluții apoase de culoare maronie, cu circa 23 la sută substanță activă, acționînd asupra buruienilor prin sistemul radicular al acestora. Prin folosirea acestui erbicid gradul de îmburuienare a culturii a fost redus cu 60—90 la sută. Erbicidul se poate aplica în benzi, concomitent cu semănatul, în doze de 5—7 litri la hectar, produs comercial, în 120—150 de litri de apă. O eficiență sporită a lucrării se obține atunci cînd patul germinativ este pregătit cu 1—2 ore înainte de semănat. Perioada de control a eficienței erbicidului este de 60—90 de zile.

Celălalt erbicid, Treflanul, se prezintă sub formă lichidă, de culoare oranj, cu un conținut de 24 la sută substanță activă. El se aplică odată cu pregătirea patului germinativ, la adîncimea de 6—15 cm, sau cu 15 zile înainte de semănat. Doza la hectar diferă între 4 și 6 litri de erbicid la 300—400 litri de apă, în funcție de complexul absorbtiv al solului. Solurile bogate în materie organică, rețin erbicidul mai complet. Astfel, pe solurile cernoziomice, pe lăcoviști sau pe cele brun roșcate de pădure, doza va fi de 5—6 litri pe hectar, dozată ce se aplică pe toată suprafața. Pe podzoluri, soluri aluvionare și nisipoase, doza va fi de 4 litri la hectar. Înainte de aplicarea Treflanului solul trebuie să fie curățat de buruieni pe cale mecanică și bine nivelat.

Succesul operațiunii depinde în foarte mare măsură de pregătirea mașinilor agricole, de probarea lor atît la staționar cît și în cîmp înainte de începerea lucrului. În funcție de perioada de administrare, instalațiile de erbicidare se montează pe mașinile care se folosesc la pregătirea patului germinativ (discuitoare), pe semănători sau pe cele de prelucrare a solului între rîndurile de plante (cultivatoare).

Experiențele au arătat că presiunea optimă de lucru a instalațiilor este de 2—3 atmosfere, iar înălțimea maximă a duzei de la sol — 200—450 mm, în funcție de modul de aplicare a erbicidului — total sau în benzi — și de tipul duzei folosite. Pentru dispersarea uniformă a picăturilor, de dimensiuni sub 500 microni, a fost confecționată o duză de tip evantai. Față din vechile duze din plastic, cele de tip evantai prezintă avantajul reducerii, atît a cantității de erbicid cît și a celei de apă, cu circa 30 la sută.

Pentru stabilirea cantității de soluție ce se aplică la hectar se va studia catalogul cu tipurile de duze unde sînt cuprinse și presiunea și viteza agregatului. După alegerea acestor parametri, se trece la proba staționară a fiecărei duze, timp de 1 minut, urmărindu-se cantitatea de soluție administrată, uniformitatea și menținerea unei lățimi constante a benzilor. Diferența admisă la distribuție de la o duză la alta este de ± 5 la sută din cantitatea indicată în tabelul de folosire a duzelor.

Întrucît din verificările practice s-a constatat că, în funcție de gradul de pregătire a solului, dozele sînt mai mari cu 20—25 la sută, datorită coeficientului de patinare al roților, este recesar ca proba să se repete și în condiții de lucru. Aceste probe se efectuează pe suprafețe de 1 000 de metri, urmărind menținerea constantă a elementelor stabilite la proba staționară. Dacă rezultatele obținute pe fiecare duză și agregat coincid cu cele de la proba staționară, plus coeficientul de patinare al roților, se poate trece la efectuarea lucrării în cîmp.

Ing. O. LESNIUC
de la Departamentul I.A.S.

UTILAJELE AGRICOLE

(Urmare din pag. 1)

tivitatea realizată este de 15,4—18,5 ha/schimb, viteza de lucru fiind de 7,1—7,5 km / h, corespunzătoare treptei a III-a rapidă a tractorului.

Administrarea îngrășămintelor chimice. Experimentările efectuate au arătat că pentru folosirea cu maximum de randament a mașinilor M.I.C.-1 de împrăștiat îngrășăminte chimice, în agregat cu tractoarele U-26 (27) și U-650 (651), precum și pentru realizarea normei de distribuție la hectar, este necesar ca agregatele să se deplaseze cu viteze mari de lucru de 8—13km / h, corespunzătoare treptelor de viteză superioară ale tractoarelor. Respectarea acestor parametri conduce la o productivitate de 40—65 ha/ schimb. Pentru împrăștierea la suprafața solului a mustului de grajd și a materialului grosier colectat în bazinele de la grajdurile de bovine, se recomandă a se folosi remorca cisternă R.C.U.—4 în agregat cu tractorul U-650 (651). La viteza de lucru de 3,7—6 km / h corespunzătoare treptelor de viteză I rapidă și a II-a rapidă ale tractorului, productivitatea obținută a fost de 25,4—64,7 tone / schimb

Însămînțarea culturilor din prima urgență, respectiv a mazării, ovăzului și a borceagului este rămasă în urmă în Moldova. Pentru recuperarea întîrzierilor se recomandă ca agregatele destinate lucrărilor de însămînțare să fie folosite cît mai complet, cu întreaga lor capacitate de lucru, reducîndu-se la maximum pierderile de timp inutile. Din experimentările făcute de laboratorul de mecanizare al stațiunii, în diferite condiții de lucru folosindu-se semănătoarea universală S.U.-29 în agregat cu tractorul U-650 (651) a rezultat că aceasta poate să realizeze o productivitate zilnică de 11,4—14,7 ha / schimb la viteza optimă de lucru de 5,5—7,8 km / h, corespunzătoare treptelor de viteză a II-a rapidă și a III-a rapidă. În vederea folosirii integrale a capacității de lucru a tractoarelor și a creșterii productivității muncii, s-au confecționat și dat unităților agricole de producție cupluri oblice pentru două semănători universale S. U. 29, care pot lucra în agregat cu tractoarele U-650 (651). Lucrînd astfel, productivitatea cuplurilor de cîte două semănători crește pînă la 19,8—23,5 ha / schimb, respectiv cu 73,5 —106,2 la sută față de un agregat cu o singură mașină. Pentru a reduce la maximum timpii neproductivi este necesar, totodată, să se dea o atenție deosebită organizării corecte a punctelor de alimentare în funcție de capacitatea cutiei de semințe, distanța dintre grămezile de saci stabilindu-se prin măsurarea lățimii parcelei după golirea primei încărcături din cutia de semințe. Sporul de productivitate obținut a fost de 8—10 la sută.

Volumul cel mai mare de muncă din această perioadă îl constituie însă **lucrările de însămînțare a culturilor prășitoare și în special a florii-soarelui și porumbului.** Pentru a se obține maximum de randament la semănat se recomandă să se folosească agregatele formate din semănătoarea S.P.C.-6 și tractorul U-650 (651), care realizează o productivitate de 18,8—22,8 ha / schimb, viteza medie de lucru fiind de 7,6 —8,3 km/h, corespunzătoare treptei de viteză a III-a rapidă a tractorului.

ÎN CURÎND !

UN NOU CONCURS DOTAT CU PREMII !

Pentru dotarea atelierelor de reparații, procurați utilajele fabricate în :

Uzinele de reparații ale Consiliului Superior al Agriculturii

care execută și livrează pe bază de repartiții

Utilaje pentru atelierele mecanice :

— **Aerotermă pentru încălzirea halelor — capacit. 100.000 cal/h**
— **Banc de lucru din lemn cu două menghine paralele**
— **Banc individual de lucru din metal cu una menghină**
— **Banc de lucru pentru forje**
— **Masă de sudură cu ventilație proprie**
— **Placă de îndreptat 1000 x 800 mm**
— **Forjă de cîmp cu ventilator acționat cu pedală**
— **Forjă mobilă cu foc, cu ventilator acționat cu motor electric**
— **Forjă fixă cu două focuri, cu ventilator acționat cu motor electric**
— **Macarale pivotante**
— **Nicovale de 63, 100 și 150 kg.**
— **Menghine paralele**
— **Foarfecă cu suport pentru tăiat tablă**
— **Foarfecă de banc pentru tăiat tablă.**

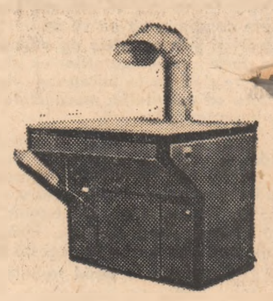

Masă de sudură cu ventilație proprie

Comenzile pentru astfel de utilaje, se vor adresa la Consiliul Superior al Agriculturii — Direcția generală de aprovizionare tehnico-materială — **București, B-dul Magheru nr. 6—8, Sectorul 1.**

SEMINȚE GARANTATE Agrosem

Cultivatori

De la depozitele și magazinele AGROSEM, vă puteți procura imediat :

— **semințe de legume pentru răsaduri și culturi de cîmp din toate speciile și din soiuri valoroase produse în stațiunile experimentale și întreprinderile agricole de stat ;**
— **semințe de gazon și de diferite flori pentru grădini, parcuri, spații verzi, terenuri de sport etc.**

De asemenea se pun în vînzare pomi fructiferi și vițe de vie altoite pentru plantări în grădinile familiale.

Adresați-vă din timp tuturor întreprinderilor AGROSEM din țară care vă livrează semințe și material săditor din soiuri cu autenticitate și valoare culturală garantate.

Agrosem

PENTRU PRODUCĂTORII DE SĂMÎNȚĂ ȘI MATERIAL SĂDITOR

LEGUMINOASELE FURAJERE PERENE CER ÎNGRIJIRI SPECIALE

Sub acoperămîntul de zăpadă care s-a topit cu întîrziere față de alți ani, loturile de leguminoase furajere perene — lucerna, trifoiul, sparceta, ghizdeiul — au iernat, în general, bine. Dar, pentru creșterea normală a plantelor și realizarea unor recolte mari, ele au nevoie de unele îngrijiri speciale.

Eliminarea excesului de apă. Toate leguminoasele furajere perene și în special lucerna sînt sensibile la excesul de apă ; după o inundare de lungă durată, plantele încep să sufere și pier. Acest exces de apă se înlătură prin toate mijloacele care sînt la îndemînă.

Tăvălugitul. În timpul iernilor grele, cu multă zăpadă, solul se tasează, iar coletul plantelor rămîne la suprafață, dezgolit, fenomen cunoscut sub denumirea improprie de „descălțare" și întîlnit deseori la trifoiul roșu dar și la lucernă sau sparcetă. Pentru a preveni efectele nefavorabile ale dezgolirii coletelor, cultura se tăvălugește imediat ce solul s-a svîntat. În funcție de natura solului și de starea culturii, se folosesc tăvălugi mai grei sau mai ușori, sau se repetă lucrarea.

Fertilizarea. În mod obișnuit, cînd plantele sînt normal dezvoltate, primăvara nu se dau îngrășăminte. Loturile semincere bătrîne, de peste 4 ani, precum și cele unde plantele au intrat slăbite în iarnă, se îngrașă cu azotat de amoniu (100 kg/ha), primăvara foarte timpuriu. Excesul de îngrășăminte azotate date primăvara poate fi dăunător atît în cultură irigată, cît și în cea neirigată, deoarece favorizează creșterea vegetativă a plantelor în detrimentul producției de semințe.

Grăpatul este necesar pe toate loturile semănate în rînduri obișnuite (12,5—15 cm). Prin această afînare a solului se ușurează creșterea lăstarilor din mugurii situați pe colet, sub suprafața solului. Pe măsură ce plantele îmbătrînesc, începînd din anul III-IV de vegetație și cu atît mai mult în următorii, acești muguri se formează din ce în ce mai adînc. Din acest motiv, lucernierele bătrîne trebuie grăpate foarte energic, cu grape grele. Dacă grăpatul nu este eficace, se folosesc grapele cu discuri, discurile trebuind să lucreze fără nici o înclinație, pentru a nu răsturna brazde ; adîncimea de lucru se reglează la 5—6 cm.

Prășitul este absolut necesar pe loturile semănate în rînduri distanțate (60—70 cm), indiferent de gradul de îmburuienare. Dacă, datorită tasării excesive a solului, prășitul se face cu greutate, este bine să se lucreze mai întîi cu sapa rotativă.

Completarea golurilor se face înainte de pornirea vegetației. Lucrarea este necesară mai ales pe loturile aflate în anul II. Neuniformitățile datorate completării golurilor se estompează cu totul în anul următor. Pe loturile care urmează a fi desființate în acest an, completarea golurilor este inutilă.

Protejarea insectelor polenizatoare trebuie asigurată de pe acum, deoarece nivelul și siguranța recoltei de semințe depind de aceste insecte. De aceea, pe loturile semincere de trifoi și lucernă, precum și în apropierea lor, se vor executa **cît mai puține tratamente cu substanțe toxice.** Dacă totuși ele sînt absolut necesare — este indicat **să nu se folosească preparate cu efect remanent, de tipul Aldrinului. Sub nici un motiv să nu se admită tratamente în perioada înfloritului.** Deoarece multe insecte polenizatoare își fac cuiburile în pămînt, pe locuri neumblate, este bine ca în jurul loturilor semincere să se lase porțiuni late de 2—3 m, pe care să nu se circule și nici să nu se prelucreze cu unelte agricole, buruienile urmînd a fi cosite.

Dr. ing. Paul VARGA
I.C.C.P.T. Fundulea

TEHNICĂ PEPINIERISTICĂ VITICOLĂ

Nisip în loc de rumeguș

Metoda nu este necunoscută. Forțarea butașilor altoiți de viță de vie, stratificați în nisip, se practică mult de pepinieriștii viticultori din județele Buzău și Vrancea. Stațiunea noastră a studiat-o, a îmbunătățit-o, stabilind tehnica riguroasă a stratificării butașilor altoiți pentru forțare și ea se folosește acum pe scară largă în cooperativele agricole din județul Dolj ; anul acestă se vor forța în acest fel peste 8 milioane de butași. Avantajele ei sînt evidente : mari economii de materiale mult solicitate în diferite sectoare ale economiei — cherestea și rumeguș (pentru stratificarea a 1 000 de butași sînt necesare 40 kg), simplificarea procesului tehnologic, asigurarea unui procent ridicat de vițe calitatea I, reducerea considerabilă a prețului de cost.

Procedeul s-a aplicat inițial la cooperativa agricolă din Sălcuța în 1965, cu 300 000 de butași. Anul trecut însă, în această unitate s-au stratificat în nisip pentru forțare 2 milioane de butași altoiți. Rezultatele au fost întotdeauna foarte bune: 96 la sută din butași au fost calusați normal și s-au obținut în medie, 35—40 la sută vițe altoite de calitatea I.

Drept sere, au fost folosite grajduri sau puiernițe, cu capacitate de 200 000—300 000 de butași altoiți. Temperatura necesară s-a realizat cu ajutorul cotloanelor de cărămidă, folosindu-se drept combustibil paie, coceni, coarde de viță etc. Pereții au fost văruiți și dezinfectați cu o soluție de sulfat de cupru.

Nisipul, adus dintr-o carieră, s-a cernut pentru îndepărtarea resturilor agricole, introducîndu-se în incăperi după o prealabilă umectare. Un strat de paie gros de 15—20 cm, acoperit cu un strat de nisip de 5—10 cm și așezat de-a lungul pereților a creat izolarea necesară. Nisipul s-a așezat pe pardoseală într-un strat gros de 30—35 cm — cînd pardoseala a fost de pămînt și de 40 cm — în cazul celei de ciment.

Butașii s-au înfipt în nisip în așa fel încît punctele de altoire să se afle la același nivel, iar baza la 15—20 cm deasupra pardoselii. După așezarea a 2—3 rînduri de butași, spațiile goale dintre ei s-au umplut cu nisip pînă sub punctul de altoire. După ce s-au stratificat primele 30—40 de rînduri de butași, s-a presărat nisip, foarte puțin umectat, pentru umplerea golurilor din jurul punctului de altoire și al ochilor altoiți. Deasupra altoilor, stratul de nisip a fost de 5—7 cm grosime. În încăperile cu pardoseală de pămînt s-a udat puțin nisipul de la baza butașilor. Între cotlonul de încălzire și primul rînd de butași stratificați s-a lăsat un culoar de circulație lat de 0,50 m. Pentru a se evita uscarea nisipului, s-a amenajat un gărduleț de scîndură, de 60—70 cm înălțime, căptușit la interior cu paie uscate și cu un strat de 10 cm nisip.

La Sălcuța au fost respectate toate cerințele și în ceea ce privește reglarea temperaturii. Aceasta se ridică, în încăpere pînă la 26—28° C, menținîndu-se timp de 2—3 zile, pînă ce în zona punctului de altoire se înregistrează 25° C. Se continuă așa, 17—18 zile. La baza butașilor temperatura este, în acest timp, de 18—21°C. Forțarea este încheiată după 18—20 de zile.

Pe o suprafață de 1 mp se pot stratifica 2 200—2 600 de butași altoiți, fiind necesari 0,5—0,6 mc de nisip.

Conf. univ. Petre BANIȚĂ
directorul
Stațiunii experimentale Bechet, județul Dolj,

...Prășitul viței de vie la I.A.S. Drăgășani, județul Vîlcea

Foto : AGERPRES

FASOLE DE GRĂDINĂ PENTRU SĂMÎNȚĂ: 1220 KG/HA

UNDE? La Ferma semincere legume nr. 5, din I.A.S. Jimbolia

CUM? Ne relatează șeful fermei, ing. Gh. Gaja.

Producția înregistrată anul trecut la fasolea de grădină — cultură pretențioasă cînd e vorba de obținerea de sămînță — este rezultatul unei experiențe acumulate în timp. Căci acestei culturi pe care o practicăm an de an i-am descoperit, credem, „secretele". S-ar putea cita printre ele — în primul rînd — *grija pentru amplasare* : i se asigură teren plan, pe sol cernoziom, freatic umed.

Un rol hotărîtor îl are fertilizarea : anul trecut, toate cele 100 ha cultivate cu fasole fuseseră fertilizate în toamnă la arătura de bază — cu cîte 360 kg/ha superfosfat, iar primăvara — concomitent cu pregătirea terenului — cu cîte 150 kg/ha azotat de amoniu. Un amănunt esențial : o suprafață de 45 ha ocupată de fasole, se află în al doilea an după fertilizare cu 30 de tone de gunoi de grajd la hectar.

Înainte de semănat lucrările au fost cele obișnuite culturii : o discuire cu grapa cu discuri, în agregat cu grapa reglabilă, perpendicular pe direcția arăturii, lucrare făcută cu 2 zile înainte de însămînțare.

Valoarea biologică a seminței și-a spus și ea cuvîntul în rezultatul final. Am folosit soiul Beste von allen, înmulțirea a II-a, pe care însă, cu toată garanția din punct de vedere al sănătății, am tratat-o cu Captan 0,3 la sută.

Însămînțarea întregii suprafețe a durat doar o săptămînă (25 aprilie — 3 mai) și s-a efectuat în rînduri simple, la 50 cm distanță între ele, între culise de porumb alcătuite din cîte două rînduri, distanțate la 50 m unele de altele. Tăvălugirea imediată a semănăturii a asigurat o răsărire rapidă și uniformă.

Faza critică, *fecundarea nu trebuie în nici un fel stînjenită De aceea, toate lucrările de întreținere — 3 prașile mecanice și 2 manuale — s-au terminat înainte de înflorire.* Două purificări biologice — la înflorit și la maturitatea biologică, au asigurat calitatea semințelor.

Pierderi mari se produc, deobicei, la recoltare. Le-am evitat recoltînd cînd 2/3 din semințe ajunseseră la maturitate și numai în orele de dimineață. În mod necesar, fasolea recoltată a fost lăsată 3—4 zile în furcoaie, pentru post-maturarea boabelor.

În acest ciclu tehnologic introducem în această primăvară un element nou : *erbicidarea* culturii, ceea ce va elimina o serie de lucrări de întreținere și va avea, deci, efect favorabil asupra cantității și calității recoltei de semințe.

I. C. L. F. recomandă:

CULTURA CEPEI

...prin însămînțare direct în cîmp

Acest mod de cultură a cepei se poate practica cu mult succes în condițiile acestui an, cînd primăvara este întîrziată, iar timpul este rece și umed. Se realizează, totodată, o mare economie de sămînță.

Cultura se amplasează obligatoriu pe terenuri amenajate pentru irigat cu sursă sigură de apă, bine nivelate, cu o înclinare de 2,25 la mie, cu soluri ușoare sau mijlocii, de preferință ușor nisipoase, lipsite de buruieni. Este bine ca această cultură să urmeze după ardei, vinete, varză, conopidă, fasole, mazăre sau bostănoase, care au fost îngrășate din toamnă cu 200 kg/ha superfosfat și 150 kg/ha sare potasică.

Înainte de pregătirea solului pentru semănat, cu grapa sau cultivatorul, se administrează cîte 150 kg/ha superfosfat și azotat de amoniu și 100 kg/ ha sare potasică. Se modelează apoi solul în brazde înălțate, cu lățimea la coronament, de 94 cm, cu ajutorul mașinii de modelat MMS — 2,8 acționată de tractorul U - 650.

Se însămînțează în cel mai scurt timp — după o prealabilă tăvălugire — în condiții care să permită o răsărire rapidă și uniformă. Numai așa se poate asigura reușita acestei culturi. Căci, fiind pretențioasă în ceea ce privește lumina, ceapa reacționează puternic față de lungimea zilei ; în condiții de primăvară cu zile scurte plantele cresc viguros, iar cînd ziua începe să crească peste 14-15 ore, formează bulbi. De aceea, **dacă pînă la 20-25 mai plantele nu-și formează cel puțin 6-7 frunze, creșterea lor ulterioară este frînată de ziua prea lungă și nu mai formează bulbi normali.**

Semănatul se execută cu mașina Saxonia A 761, în agregat cu tractorul RS-09, în benzi de cîte 4 rînduri, la 25 cm, și la adîncimea de 2-3 cm, folosindu-se 5-8 kg de sămînță la hectar. Dacă nu există posibilitatea modelării terenului, însămînțarea se face cu semănătoarea SPC-6, în agregat cu tractorul U-650, la distanța de 40 cm între rînduri. Se folosesc, în acest caz, 4-6 kg de sămînță la hectar.

Pentru a grăbi răsărirea, semințele se umectează timp de 10-12 ore, într-o soluție de sare potasică 1-2 la sută, la care se adaugă 0,05 la sută borax, după care se țin 2-3 zile acoperite cu saci umezi, se zvîntă și se seamănă.

Pentru acest sistem de cultură se poate folosi orice soi dar se recomandă, cu precădere, soiurile Volska, Stuttgart, Zittau și Roșie de Făgăraș.

...prin răsad

Deși mai costisitoare, cultura cepei prin răsad asigură producții și mai mari, pînă la 25-30 t/ha. Alegerea și pregătirea terenului se face în același mod ca pentru semănatul direct în cîmp. La modelarea terenului, însă, brazdele înălțate se realizează cu o lățime la coronament de 50 cm. Se recomandă soiurile De Buzău, De Făgăraș, Spaniolă și Volska.

Producerea răsadului se face pe brazde adîncite, late de 1-1,2 m, lungi după nevoie, amenajate pe terenuri nisipoase și bine afinate. Pentru a realiza 1 ha de cultură, se însămînțează 200-250 mp de brazde. Înainte de însămînțare, terenul se mărunțește bine, se tasează și se udă abundent. Semănatul se face în rînduri, la 4-5 cm între ele, semințele acoperindu-se cu un strat gros de 2-3 cm, dintr-un amestec format dintr-o parte de pămînt de țelină, 2 părți mraniță și 1 parte nisip, strat care se tasează uniform. Pînă la răsărire, plantele se udă la fiecare 2-3 zile, cu 5-6 l de apă la metrul pătrat ; apoi, la 4-5 zile. Cînd s-au format primele 2 frunze, se face o îngrășare cu o soluție de 0,4 la sută azotat de amoniu, 0.4 la sută superfosfat și 0,2 la sută sare potasică, cu norma de 6-7 l/mp. După 15-20 de zile de la răsărire, urmează a doua îngrășare cu 0,8 la sută superfosfat, 0,4 la sută azotat de amoniu, 0,3 la sută sare potasică, cu norma de 8-10 l/mp. Buruienile se plivesc în mod repetat. Se pot folosi și erbicide, 50 de grame din erbicidul A-114, în 15 l apă, prin stropire cu vermorelul, după udare cu apă, dar numai după ce plantele au 3-5 frunze adevărate. Pentru a realiza o cultură sănătoasă, preventiv se fac 2-3 stropiri cu zeamă bordeleză, mai întîi în concentrație de 0,5 la sută și apoi de 0.75 la sută.

Important este ca răsadul să fie produs cît mai devreme pentru a putea fi plantat în cîmp cel mai tîrziu la 20-25 mai. Orice întîrziere a plantării în cîmp duce la diminuarea producției, deoarece în condiții de zi mai lungă, plantele se înrădăcinează mai greu. Pentru același motiv, **la plantare, răsadurile nu trebuie să aibă o vîrstă mai mare de 45-50 de zile.** În această privință, o atenție deosebită trebuie dată soiului Volska. Fiind originar din R.P. Polonă unde însămînțarea în cîmp se face mai tîrziu decît în țara noastră, în condiții de umiditate mai mare în sol și de zi mai lungă, acest soi este mai pretențios. De aceea, se recomandă ca răsadul lui să fie plantat la vîrsta de 35-40 de zile și cel mult 45 de zile, pentru că orice întîrziere are ca efect slăbirea înrădăcinării.

Acolo unde se cultivă suprafețe mari de ceapă prin răsad, se recomandă ca, în special pentru soiul Volska, însămînțarea să se facă în 2-3 tranșe, eșalonate la 2-3 zile, pentru ca pe măsură ce se plantează în cîmp, plantele să nu depășească vîrsta optimă de plantare.

Dr. ing. Orest NĂSTASE
director științific
la Institutul de cercetări pentru legumicultură și floricultură.

BOLI ȘI DĂUNĂTORI NOI LA TOMATELE DIN SERĂ

Cercetările întreprinse în ultimii ani la Stațiunea experimentală legumicolă Ișalnița au semnalat, la tomatele cultivate în seră, apariția unei boli și a unei insecte neîntîlnite în trecut : făinarea și musculița minieră a frunzelor. Le prezintă — o dată cu metodele de combatere — ing. VASILE LEMENI, cercetător principal cu protecția plantelor.

FĂINAREA

Boală nouă în cultura legumelor, în țara noastră, **făinarea tomatelor** a fost observată și pe ardei, vinete ca și pe multe plante sălbatice care servesc ca plante gazdă.

Pe frunzele de tomate, atacul se manifestă, inițial, prin apariția unor pete aproape rotunde, de culoare gălbuie pe partea superioară, cu un diametru de 2-5 mm. După cîteva zile petele se măresc și cu timpul frunzele atacate se îngălbenesc și o bună parte se usucă. Petele se acoperă cu un praf de culoare albă, cu aspect făinos, reprezentînd fructificațiile ciupercii.

Boala — produsă de ciuperca Liveillula taurica (Lév) Arnaud — din familia Erysiphaceae, este foarte frecventă în sere și mai puțin în cîmp. În sere, apariția ei este favorizată de temperaturile de 18-24° C, de umiditatea cuprinsă între 70 și 85 la sută și de densitatea mare a plantelor. Frecvență la culturile din ciclul I (primăvara) făinarea apare și mai puternic în ciclul II (toamna-iarna). În cîmp, se ivește începînd cu lunile iulie-august.

Prevenirea și combaterea acestei boli se asigură prin măsuri de igienă culturală — izolarea plantelor atacate și distrugerea lor la sfîrșitul fiecărui ciclu de producție — și prin menținerea în sere a unei temperaturi de 22-26°C și a unei umidități sub 70 la sută.

Rezultatele obținute de noi în combaterea acestei boli pe cale chimică arată că stropirile cu Morestan, în concentrație de 0,05 la sută, cu sulf muiabil, în concentrație de 0,4 la sută, Dinocap — 0,05 la sută dau rezultate foarte bune. Rezultate bune au mai dat tratamentele cu Sulfosol — 0,2 la sută și cu Polisulf — 0,1 la sută. Tratamentele se aplică la observarea primelor pete. În culturile din ciclul I se efectuează 3-4 tratamente, iar în ciclul II, 4—6 tratamente.

MUSCULIȚA MINIERĂ A FRUNZELOR

Atacul, semnalat în toamna anului 1967, a fost la început fără importanță. În condițiile din 1968 s-a constatat însă că el poate duce la scăderea producției de tomate cu 10—22 la sută. Cercetările laboratorului de protecția plantelor au arătat că e vorba de larvele unui dipter Liromyza solani Macq., întîlnit anul trecut și în alte județe și împotriva căruia, în mod normal, nici la noi, nici în alte țări, nu se iau măsuri. S-a constatat însă că acest dăunător s-a înmulțit foarte mult, producînd pagube vizibile.

Adultul este o musculiță de culoare brun-gălbuie, cu lungimea corpului de 1,8—3 mm. Începe depunerea ouălor pe frunze după o scurtă perioadă de hrănire. Larvele, de culoare galben-verzuie pătrund în frunze unde rămîn pînă la completa lor dezvoltare. Ele se hrănesc cu parenchimul frunzei lăsînd intacte cele două epiderme. Pe frunzele atacate se observă niște mine sinuoase și alungite (vezi foto), la început mici dar care se măresc apoi pînă la 2 mm lățime. Ajunse la maturitate, larvele părăsesc frunza și se transformă în pupe.

În sere produce pagubele cele mai mari în cursul lunilor aprilie-iunie și septembrie-noiembrie. Încercările de combatere chimică, efectuate în stațiune în 1968, au precizat ca necesare două tratamente la culturile din ciclul I și un tratament la cele din ciclul II. Se poate folosi unul din produsele Bi. 58 în concentrație de — 0,075 — 0,1 la sută, Lirotion 50, în concentrație de 0,08 la sută, Dimecron 50, în concentrație de 0,03—0.1 la sută, sau Nogos —0.1 la sută. Tratamentele se aplică înainte ca larvele să fi pătruns în frunze. Dacă, totuși, se pierde acest moment se fac stropiri cu Bi. 58, care se vor opri însă cu 21 de zile înainte de recoltare.

(Urmare din pag. 1)

faptul că în prezent în unitățile noastre, se cresc prea multe rase de porci. Cea mai potrivită, pentru județele Constanța, Tulcea și Ialomița (cu excepția bălților Dunării) este rasa Marele Alb, care există de altfel, în multe unități. Lucrul acesta a fost precizat și într-un studiu al Consiliului Superior al Agriculturii privitor la zonarea raselor și îmbunătățirea calității și productivității animalelor — lucrare bine documentată și fundamentată din punct de vedere științific și economic. Dar, deși în studiul întocmit se preconiza organizarea, la nivel de județ, a unor colective care să acționeze pentru omogenizarea raselor de porci, nu s-a întreprins nimic concret.

LEGĂTURA CU PRACTICA

Colaborarea cu unitățile agricole ?

P. Tomoroga : Stațiunile de cercetare nu trebuie să fie „cetăți închise" ci, spre ele să existe un aflux continuu de vizitatori. Acest lucru depinde și de noi dar mai ales de cei din producție. Inginerul Vasile Marinescu de la C.A.P. Cobadin ne vizitează, se informează asupra unor cercetări, le compară cu ceea ce obține pe cîmpul său experimental. Așa a reușit acest inginer, ca și colegul său Onesim Cuciureanu de la C.A..P Comana, să stabilească densități, adîncimi de semănat, doze de îngrășăminte, în funcție de condițiile locale, care să asigure recolte de peste 4000 kg de grîu și 5000 kg de porumb la hectar, așa cum obțin ei de mai mulți ani în șir. În multe cazuri însă, colaborarea cu unitățile agricole, deși începe bine, sfîrșește înainte de a se generaliza o metodă de a se aplica o experență la scara marii producții. Consider că în această privință au un cuvînt greu de spus și cele două direcții agricole județene.

S. Timaru : Noi mergem pe teren în cooperativele agricole Sinoe, Topalu, Beștepe, Poiana, Techirghiol, Costinești și altele. Stăm acolo o zi, două facem observații cu privire la alcătuirea rațiilor, la pregătirea animalelor pentru monta, la organizarea producției etc. Stabilim unele loturi de animale a căror evoluție să o urmărim pe o anumită perioadă. Se iau și unele măsuri. Cînd revenim, însă, constatăm, că loturile stabilite s-au amestecat, că cei cu care am discutat sînt mutați în alte locuri de muncă. Am dat, mai de mult, la Sipote și la Pantelimonu de Jos, mieluțe și berbeci, bine stabiliți ca rasă Merinos de Palas S-au continuat apoi acțiunile de ameliorare, s-au organizat cîrduri întregi care, față de restul efectivelor, au realizat producții duble sau chiar triple de lînă. Dar acțiunea n-a mai fost continuată de unitate, cîrdurile s-au amestecat și toate oile acestor cooperative sînt acum „o apă și un pămînt".

Cine răspunde de aplicarea tehnicii noi?

P. Tomoroga : Consider că în agricultură lucrurile nu sînt încă bine precizate. Să nu uităm, de pildă, că în spitale, fiecare medic are unul, doi sau mai mulți asistenți. Ca specialist, medicul cercetează cazul, pune diagnosticul. Tratamentul îl fac apoi, asistenții. Ce fac însă ajutoarele specialistului agricol, tehnicienii ? Consider că ar trebui revizuită atitudinea față de aceștia, să-i supraveghem atent și să-i creștem pentru a-i transforma în ajutoare de nădejde ale inginerului.

M. Oșlobeanu : Rezultatele cercetării nu pot fi aplicate decît în condițiile unei organizări superioare a producției, a muncii, în unitățile agricole și de aceea sînt de părere că specialistul practician trebuie să cunoască aproape tot atîtea „noutăți" ca și cercetătorii. Cred că nu se pune aci problema lipsei de timp, ci, așa cum s-a mai precizat în această discuție, de o mai bună valorificare a numărului mare de tehnicieni pregătiți pînă acum și a absolvenților agricoli care vor sosi curînd în unități.

S. Timaru : Avem acum 3 și chiar 4 specialiști într-o cooperativă agricolă. Nu sînt pentru dădăceală, dar activitatea trebuie apreciată și în raport cu felul în care acești specialiști se ocupă de crearea condițiilor pentru introducerea tehnicii noi. Discutăm de pildă despre metode moderne de preparare a furajelor și multe tocători nu funcționează, bazinele de stropire a unor nutrețuri nu sînt construite. Pe ce bază putem vorbi în asemenea cazuri de aplicarea unor rezultate ale cercetării științifice ?

Perspective

M. Oșlobeanu : Consider că și munca științifică trebuie măsurată în volum și „cîntărită" ca importanță.

Ne va permite mai bine acest lucru, trecerea la organizarea cercetării pe baze economice, contractuale. Contractînd rezultatele, drumul difuzării lor în producție se va scurta considerabil, va crește preocuparea cercetătorilor pentru realizarea de economii, va fi cultivat mai mult spiritul de întrecere.

P. Tomoroga : Perspectivele cercetării sînt, de fapt, perspectivele întregii agriculturi, în cazul nostru ale agriculturii dobrogene. Așa, de pildă, perspectiva extinderii masive a irigațiilor prin intrarea în funcțiune a lucrărilor de pe Valea Carasu ne-a obligat la îmbogățirea tematicii cu probleme stringente : folosirea rațională a apei, aplicarea udărilor pe baze riguros științifice etc. Avem în vedere și alte probleme reieșite din necesitățile producției. Urmărim, de pildă, în colaborare cu industria alimentară, calitățile panificabile ale grîului. În probleme de mecanizare, sectorul de specialitate se ocupă cu elaborarea normelor de lucru pentru noile agregate ce vor intra în exploatare, precum și cu elucidarea unor aspecte ale mecanizării în legumicultură etc.

S. Timaru : Zootehnia are și ea sarcini deosebit de mari. Pentru a sprijini îndeplinirea lor în unitățile de producție, se vor livra — ca material de prăsilă, numai în cooperative, 1 100 de ovine, 1000 de porcine, 150 000 de pui, din rase ameliorate. Pe linia cercetării ne-am propus să studiem posibilitățile de îmbunătățire a lînii la oile Merinos de Palas, pentru a-i imprima un grad mai înalt de mătăsozitate. Colaborăm în această direcție cu fabrica integrată de lînă din Constanța. În același timp, vom sprijini unitățile agricole pentru a obține, în scurt timp, în medie pe județ, o producție de cel puțin 5 kg de lînă de la fiecare oaie.

Concluzii ? Nu, deoarece discuția nu este nici pe departe încheiată. Ancheta a arătat, ca un fapt principal, că cercetarea este receptivă la cerințele producției. S-a mai desprins, însă, că drumul de la laborator la unitatea agricolă este încă destul de lung că nu s-a făcut totul pentru ridicarea gradului de eficiență a cercetării. Finalizarea acestei activități impune constituirea unor loturi demonstrative, autentice „stații pilot, în fiecare unitate agricolă; impune, de asemenea, o mai strînsă colaborare a cercetătorilor și a cercetării, cu unitățile agricole de stat.

O ANIVERSARE DE SEAMĂ

A ÎNVĂŢĂMÎNTULUI AGRICOL

CENTENARUL PRIMEI PROMOŢII DE MEDICI VETERINARI ROMÂNI: 1869-1969

Prof. dr. Constantin SIMIONESCU

Printre evenimentele care au ilustrat ştiinţa şi cultura română de-a lungul timpului, se înscrie şi terminarea cursurilor de către prima promoţie de medici veterinari români. Ei provin din întîia serie de elevi intraţi în Şcoala veterinară din Bucureşti, întemeiată de dr. Carol Davilla în 1861 ca o anexă a Şcolii de medicină şi farmacie, care funcţiona încă din 1857. Şcoala veterinară a fost impusă de necesităţile stringente ale ţării. În decretul semnat de dr. Davilla şi publicat în Monitorul oficial din 1 decembrie 1860, se arată că „în fiecare an epizootia aduce desolaţiunea între agricultorii ţării, prăpădind cea mai mare parte dintre vite. Necesitatea de oameni speciali, care prin măsurile profilactice să împedice causele boalelor, să caute vitele morboase, s-a constatat de toţi oamenii competenţi". Ca urmare, se arată mai departe în decret „o şcoală de arta veterinăriei va fi deschisă la 1 ianuarie 1861. Elevii vor fi întreţinuţi de stat, constituind o divisiune separată a Şcoalei de medicină, avînd aceiaşi îmbrăcăminte, nutriment şi disciplină".

În primul an şcolar, 1861—1862, au urmat cursurile numai 20 de elevi. Din cauza lipsei de personal sanitar, elevii au activat o parte a anului la sate sub conducerea magistrului în chirurgie **Wolfgang Lucaci,** primul profesor de „artă veterinară" identificat de noi. După trei ani de studii între 9—10 aprilie 1863, elevii s-au prezentat la concurs în vederea obţinerii gradului de **subveterinar.** Cei reuşiţi, în număr de unsprezece, au fost scoşi din „complectul şcoalei" şi trimişi prin ţară, pentru a combate epizootiile.

Activînd ca subveterinari, primii elevi ai Şcolii veterinare au fost nevoiţi să întrerupă studiile, fapt ce a produs prelungirea termenului de şcolaritate cu trei ani. Prin urmare, în loc de cinci ani, cîţi prevedea Regulamentul şcolii veterinare, au fost efectuaţi opt şi din această cauză abia în anul 1869 apar primii absolvenţi : **Preotescu Dimitrie, Popescu Ioan** şi **Constantinescu Panait.**

Preotescu Dimitrie s-a născut la 2 aprilie 1844, în comuna Breaza, din judeţul Prahova şi, fiind încă elev, este numit profesor de „anatomia copitei" şi „zoophysiologie". La 10 februarie 1869, îşi susţine teza pentru obţinerea diplomei de medic veterinar, tratînd **Despre peripneumonia contagioasă sau pneumonia interstitialis boum,** pe baza căreia i se eliberează la 9 mai 1869 diploma cu numărul unu. Optînd pentru cariera militară, este trimis la o unitate din Iaşi unde, examinînd un cal, se infectează cu morvă şi — în floarea vîrstei — moare în 1873, ca o victimă a profesiunii. A fost membru fondator al primei Societăţi de medicină veterinară română, înfiinţată la Bucureşti la 15 mai 1871. De la el ne-a rămas o carte imprimată la Iaşi, în 1872, cu titlul : **Istoria generală a medicinei veterinare şi a Colegiului veterinar din Londra,** în care dă dovadă de o aleasă cultură. Cu toate că Preotescu a fost răpit vieţii atît de timpuriu, numele lui figurează la loc de cinste în galeria înaintaşilor medicinii veterinare române, fiind întîiul profesor al Şcolii din Bucureşti provenit din elevii săi şi primul medic veterinar român, autor de carte.

Popescu Ioan s-a născut în Bucureşti, la 13 septembrie 1844. Întocmai ca şi precedentul, a fost numit profesor pe cînd era încă elev, la disciplina de „zootomie".

După ce la 9 mai 1869 obţine diploma de medic veterinar cu numărul doi — cu teza intitulată : **Epizootia thypusului contagios sau pestis bovina —** este, rînd pe rînd profesor de farmacologie, fiziologie, anatomie topografică, medicină operatoare, arta potcovitului, patologie şi clinică chirurgicală, pe care le-a ilustrat cu destulă competenţă. Mai tirziu a fost director al Şcolii veterinare, devenită Şcoala superioară, apoi veterinar şef al armatei. În 1875 publică la Bucureşti cartea **Cîteva reguli higienice veterinare militare,** prima de acest gen apărută la noi. La 25 iunie 1898, în plină activitate, încetează din viaţă.

Constantinescu Panait s-a născut tot în Bucureşti, în anul 1847. Din păcate teza sa de medic veterinar nu ni s-a păstrat şi nici subiectul ei nu-l cunoaştem. La 11 decembrie 1869 i se eliberează diploma cu numărul trei, apoi, în anul următor, pleacă la Bruxelles pentru continuarea studiilor. Aici urmează cursurile ultimilor doi ani ai Şcolii veterinare, reuşind al doilea la examenul de diplomă. În 1872 revine în ţară, unde cumulează funcţia de medic veterinar militar cu aceea de profesor de patologie, anatomie patologică, obstetrică şi inspecţia alimentelor la Şcoala veterinară. În 1883, cu ocazia concursului pentru gradul de veterinar de corp de armată, publică un **Memoriu asupra afecţiunilor tifoide ale calului,** singura lucrare tipărită rămasă de la el. În 1886, în etate de numai 39 de ani, încetează din viaţă, regretat de colegi şi lăsînd un mare gol în sînul profesiunii, atunci cînd începuse a se afirma.

Prin contribuţia lor pozitivă, cei trei medici veterinari din prima promoţie au trasat linia ascendentă pe care au urmat-o cu succes seriile următoare de absolvenţi ai **Şcolii veterinare,** devenită din 1883 **Şcoală superioară de medicină veterinară şi din 1921 Facultate în cadrul Universităţii.**

Printre alte trăsături care definesc personalitatea lui Ion Dragosloveanu, cioban la cooperativa agricolă din Săcele, judeţul Braşov, dragostea faţă de animale ocupă primul loc

Foto : I. BRAGHEŞ

INTOXICAŢIILE CU FLUOR ŞI MAGNEZIU LA BOVINE

Sursa principală de intoxicaţii la rumegătoare o constituie, adesea fluorura şi silicofluorura de sodiu utilizate în mod necorespunzător ca insecticide pentru plante. Conţinînd 1,2 la sută fluor, şi superfosfatul împrăştiat ca îngrăşămînt chimic pe pajişti poate produce intoxicaţii printre animalele care păşunează pe astfel de terenuri. Sursă de intoxicaţii sînt şi instalaţiile care elimină fluor în timpul procesului de producţie. De aceea, fluoroza se constată frecvent la bovinele care pasc în preajma întreprinderilor care produc aluminiu, criolit, cărămidă, smalţuri, sticlă, ceramică, oţel. Fluorul este mult mai toxic pentru viţei. Toxicitatea sa descreşte la bovinele mai în vîrstă sau la alte specii — ovine, cabaline, porcine, păsări.

Nivelul tolerabil al fluorului variază în funcţie de solubilitatea compusului fluoric respectiv. Astfel, fluorura de sodiu — foarte solubilă în apă, — este tolerată de către bovine pînă la o concentraţie de 1,2-1,75 mg pe zi şi pe kilogram de greutate vie.

Fluoroza poate evolua sub formă acută sau sub formă cronică. Forma acută, mai rară, se manifestă printr-o stare de excitaţie, mers ţeapăn, salivaţie abundentă, scrîşnituri din dinţi, tremurături musculare, scăderea sau încetarea lactaţiei, incontinenţă de fecale şi urină. Forma cronică, obişnuit întîlnită la bovine, se manifestă prin şchiopături intermitente, osteoartrite, cării dentare, meteorizaţii, scăderea producţiei de lapte.

Intoxicaţia se poate preciza prin examen radiologic care pune în evidenţă adesea scleroze şi osteoporoze cu fenomene de exostoze. Examenul urinei este decisiv pentru diagnostic, căci fluorul se elimină din organism, mai ales, pe cale renală. Ajută diagnosticării şi examenul chimic al rinichilor recoltaţi de la animalele sacrificate.

Prevenirea fluorozei se asigură prin măsuri severe de utilizare a insecticidelor şi superfosfatului. În zonele contaminate cu fluor de instalaţiile industriale se va evita păşunatul. Se recomandă, de asemenea, folosirea substanţelor antifluor: sulfat şi clorură de aluminiu, carbonat de calciu, fosfat defluorinat.

Animalele intoxicate cu fluor vor fi tratate cu clorură de calciu administrată pe cale bucală şi pe cale intravenoasă sau cu apă de var administrată per os.

Contaminarea cu magneziu este frecventă la bovinele care pasc pe terenurile din preajma unor întreprinderi care fabrică materiale de construcţii sau sînt furajate cu nutreţuri recoltate de pe astfel de terenuri. Intoxicaţia se manifestă prin enterită gravă şi persistentă şi prin scăderea producţiei de lapte.

Pentru stabilirea diagnosticului, proba cea mai simplă constă în umezirea unei bucăţi de hîrtie sugativă cu un indicator sensibil la substanţe bazice, cum ar fi hîrtia de turnesol. Hîrtia este apoi aplicată pe suprafaţa frunzelor de iarbă ; prezenţa magneziului se arată prin apariţia pe hîrtie a unor pete colorate în albastru, punctiforme. Petele corespund granulelor de oxid de magneziu.

O complicaţie care se poate ivi în zona fabricilor poate fi produsă de anhidrida sulfuroasă care rezultă din supraîncălzirea magnezitei. Intoxicaţia vitelor cu anhidridă este mult mai gravă. Ea se previne prin interzicerea păşunatului şi a culturii furajelor în jurul fabricilor de prelucrare a magnezitei.

Dr. T. BUGEAC

AGENDĂ VETERINARĂ

CREŞTEREA PĂSĂRILOR LA BATERII

(Urmare din pag. 1)

gimea lor de şiruri lungi de baterii. Ferestrele au dispărut, iar regimul de lumină artificială este dirijat după necesităţi. Bateria este alcătuită din cuşti cu dimensiunile de 40x40 cm, dispuse pe două părţi şi pe trei nivele. Fiecare cuşcă adăposteşte cîte 3 găini. Distribuirea furajelor în jgheaburile de hrănire se face cu ajutorul unor microbuncăre acţionate printr-un mecanism simplu. Alimentarea cu apă este realizată prin sistemul „picătură", adică prin amplasarea între cele două cuşti a unor ventile (poantouri) de la care păsările consumă apa direct. Evacuarea dejecţiilor se face permanent, sub fiecare din cele 3 rînduri de cuşti fiind dispus cîte un mecanism prevăzut cu racleţi. Şi instalaţiile de ventilaţie au fost readaptate la noile condiţii de exploatare.

— În urma reamenajărilor pe care le-aţi urmărit, ne spunea ing. **Marin Lungulescu,** s-a reuşit ca într-un bloc, alcătuit din 2 hale, să creştem 26 000 de găini, în loc de 12 000 cum ne permitea vechea tehnologie.

Cîteva calcule ne-au pus în temă şi cu eficienţa economică a noii tehnologii adoptate în „laboratorul" I.A.S. Avicola Mogoşoaia.

În linii mari, costul unui bloc obişnuit cu două hale este de circa 1,7 milioane de lei, din care un milion construcţii montaj şi 0.7 milioane utilaj tehnologic. Valoarea blocului amenajat pentru creşterea la baterii se ridică la 3,5 milioane de lei, din care 1,3 milioane construcţii montaj şi 2,2 milioane utilaj tehnologic. O primă constatare deci : în ansamblul cheltuielilor, ponderea celor aferente utilajului tehnologic a crescut considerabil.

În timp ce un bloc obişnuit cu o capacitate de 12 000 de locuri asigură o producţie anuală de circa 2 milioane de ouă, în urma aplicării noii tehnologii, cînd capacitatea de cazare a crescut la 26 000 de locuri, producţia s-a ridicat la 4,536 milioane de ouă.

În condiţiile I.A.S. Avicola Mogoşoaia, investiţia specifică pe loc de găină, după calcule sumare, a scăzut astfel de la 142 la 135 de lei.

În linii mari, valoarea producţiei marfă realizate într-un bloc obişnuit în timp de un an este de 2,180 milioane de lei (valoarea ouălor plus cea a 12 tone de carne). Aceasta înseamnă că la o mie de lei investiţii se realizează o producţie marfă de 1 246 de lei şi un beneficiu de vînzarea ouălor de 402 lei.

Blocul experimental deocamdată, asigură o producţie marfă în valoare de 5,001 milioane şi deci, la 1 000 de lei investiţii, 1 426 de lei producţie marfă şi 440 de lei beneficii, din vînzarea ouălor.

Întregul personal de deservire rămînînd acelaşi, **productivitatea muncii creşte de peste 3,5 ori pe salariat şi de aproape 2,3 ori pe muncitor.** La dimensiunile I.A.S. Avicola Mogoşoaia — în condiţiile în care se experimentează — paralel cu efectele economice respective, aplicarea noii tehnologii permite sporirea producţiei anuale de ouă de la 60 la peste 136 de milioane de ouă. Dacă o raportăm la capacităţile existente şi în celelalte întreprinderi agricole de stat, nu e greu să constatăm că generalizarea sistemului de creştere la baterii va permite ca, în cadrul aceloraşi spaţii, efectivul de găini ouătoare să sporească de la 3,6 la 9 milioane, iar producţia de ouă de la 0,5 la peste 1,7 miliarde. Cu tehnologiile actuale, aşternut permanent sau grătare, pentru realizarea acestor producţii suplimentare ar fi fost necesară construirea a cel puţin 900 de blocuri, pe o suprafaţă de peste 300 de hectare. Tot din calcule reiese că adaptarea spaţiilor existente la noua tehnologie va consuma cheltuieli cu aproape 500 de milioane de lei mai mici faţă de cele necesar în cazul în care s-ar construi blocuri suplimentare.

O serie de alte avantaje pledează în favoarea extinderii acestei metode. Fără îndoială că intensificarea procesului de exploatare determinat de creşterea populării de la 6 la 13 găini pe m², în cazul de la Mogoşoaia sau la 19 găini, cît se preconizează, reprezintă elementul de bază. Dar trebuie enumerate şi altele. Prin eliminarea ferestrelor, păsărea este complet sustrasă influenţei mediului exterior. Cazarea păsărilor în spaţii restrînse — trei într-o cuşcă — permite evitarea cheltuielilor inutile de energie, reducerea consumului şi eliminarea totală a risipei de furaje, supravegherea perfectă a întregului efectiv. Sistemul de recoltare al ouălor este mai uşor, ele sînt mai curate, iar pierderile prin spargeri sînt eliminate aproape complet. În hala astfel amenajată, distribuirea hranei şi a apei, lumina, ventilaţia şi temperatura pot fi dirijate automat.

Faptul că Departamentul I.A.S. experimentează simultan noua metodă în cîteva unităţi, urmărind ca din variantele studiate să o generalizeze pe cea mai eficientă are o importanţă practică şi economică deosebită. Se pare însă că în toate variantele, în afara celorlalte elemente, sistemul de baterie şi în special cel de eliminare a dejecţiilor — care în prezent nu este cel mai corespunzător — au rămas aceleaşi. Cele aproximativ 20 de tone de purină pe zi, cît rezultă de la o hală, ridică probleme importante în legătură cu depozitarea, transportul şi utilizarea cea mai economică. I.A.S. specializate în producţia de ouă nu dispun de suprafeţe arabile, iar gunoiul de păsare cu conţinutul său de 14—20 la sută proteină reclamă o folosire cît mai economică. La Mogoşoaia, de pildă, în cazul cînd toate cele 40 de blocuri ar funcţiona adaptate la noua tehnologie, ar rezulta zilnic 800 de tone de purină. Este o cantitate de luat în seamă. Experimentarea unor sisteme de evacuare a gunoiului, eventual a benzilor transportoare, ar fi poate utilă în acest sens.

O contribuţie însemnată la elucidarea şi soluţionarea problemelor amintite, ca şi a celor legate de selecţia şi ameliorarea, zoo-igiena şi patologia păsărilor în noile condiţii de exploatare şi-o pot aduce institutele de cercetări. Corelat cu experienţa îndelungată şi priceperea specialiştilor din întreprinderile agricole de stat, aportul cercetării poate fi deosebit de preţios.

COLŢUL APICULTORULUI

Apicultorul cooperativei

Cînd spui apicultură, spui, implicit, pasiune. O pasiune calmă, echilibrată, statornică. Dar îndeletnicirea de a creşte albine se identifică şi cu profesionismul, în sensul cel mai bun al cuvîntului. Chiar şi atunci cînd se declară amator, apicultorul este un... profesionist prin cultura sa tehnică, prin precizia deprinderilor, prin efortul neostoit de a-şi însuşi practica şi ştiinţa apicolă.

Avînd faţă de apicultorul obişnuit un plus de vocaţie, de îndeminare şi de cunoştinţe, Mircea Furculeşteanu, responsabilul stupinei cooperativei agricole din satul Movila Verde, s-a impus ca unul dintre cei mai destoinici crescători de albine din judeţul Constanţa. În cei şase ani de cînd conduce stupina, el a izbutit să sporească de patru ori producţia medie de miere-marfă, aducînd-o la 41 de kilograme. În acelaşi timp, venitul net ce revine la o familie de albine a crescut de la 115 la 574 de lei. Doar un leu mai lipseşte ca prima cifră să se cuprindă în a doua de exact cinci ori.

Printre proiectele cu termen de înfăptuire în acest an se numără înmulţirea de 2, 3 ori a numărului de stupi şi sporirea producţiei de floarea-soarelui în cooperativă prin polenizarea culturii cu albinele. Un argument în favoarea realizării cu succes a primului obiectiv ni-l oferă starea familiilor de albine, care au ieşit puternice din iarnă.

Mircea Furculeşteanu este şi un vrednic activist al asociaţiei noastre. Crescătorii de albine din partea sud-vestică a judeţului, cărora le-a împărtăşit nu o dată din fructuoasa lui experienţă, l-au ales vicepreşedinte al cercului apicol Negru Vodă. Alături de alţi delegaţi, el a reprezentat cercul la conferinţa judeţeană a apicultorilor care, la rîndu-i, i-a încredinţat mandatul de a lua parte la conferinţa pe ţară.

Nu încape îndoială că de la colocviul care a întrunit pe cei mai buni apicultori, el s-a întors cu un bagaj înnoit de cunoştinţe şi nu va pregeta să le comunice, cu primul prilej, tuturor membrilor cercului apicol Negru Vodă.

Nicolae ARBORE
tehnician apicol
la Filiala judeţeană A.C.A. Constanţa

TRAGEREA LA SORŢI A LIBRETELOR DE ECONOMII CU CÎŞTIGURI ÎN MATERIALE DE CONSTRUCŢIE PENTRU TRIMESTRUL I - 1969

După cum ne informează Casa de Economii şi Consemnaţiuni, la data de 25 aprilie a.c. va avea loc la căminul cultural din satul Grădiştea, comuna Comana, judeţul Ilfov, tragerea la sorţi pentru primul trimestru al anului a libretelor de economii cu cîştiguri în materiale de construcţie. CÎŞTIGURILE ÎN BANI CARE VOR FI ACORDATE LA ACEASTĂ TRAGERE LA SORŢI AU VALORI INDIVIDUALE DE 20.000 LEI, 15.000 LEI, 10.000 LEI ŞI DE 5.000 LEI.

În afara cîştigurilor în bani, titularii libretelor de economii ieşite cîştigătoare la tragerile la sorţi beneficiază de prioritate la procurarea principalelor materiale de construcţie pentru locuinţe, ca, de exemplu : cherestea, ciment, tablă, carton asfaltat, **ca şi de avantajele generale ale economisirii la C.E.C. : garantarea de către stat a sumelor depuse, acestea fiind oricînd restituite la cerere ; păstrarea secretului privind numele depunătorilor şi operaţiunile efectuate, scutirea de orice fel de impozite şi taxe a depunerilor şi cîştigurilor etc.**

Tragerea la sorţi este publică, astfel încît toţi cei interesaţi pot participa la aceasta.

OPINII

Deratizarea se face după criterii ştiinţifice

Conform datelor publicate de F.A.O. pierderile anuale cauzate de şobolani, numai în depozite, se ridică pe plan mondial la 33 de milioane tone de cereale boabe. Dar aria lor de activitate este mult mai mare : distrug puii şi ouăle de păsări, provoacă răni serioase purceilor prin muşcături, sapă gropi şi galerii care reduc considerabil durabilitatea diferitelor construcţii etc. Şobolanul cenuşiu este, în acelaşi timp, considerat ca vector în răspîndirea unor periculoase boli. Atenţia care se dă pretutindeni combaterii şobolanului cenuşiu este, deci, perfect justificată.

Numărul şobolanilor ca şi gradul de infestare şi diversitatea efectivelor infestate creşte continuu. Statisticile O.N.U. arată că astăzi pentru fiecare locuitor al globului există şi un şobolan.

Descoperirea ANTU-ului şi aplicarea lui, imediat după război, a deschis posibilităţi largi pentru combaterea mai eficientă a acestui dăunător. Dar n-a trecut nici un deceniu şi preparatele chimice fabricate pe bază de ANTU aproape au dispărut din „lista" raticidelor, datorită rezistenţei şobolanului faţă de această substanţă. Apariţia, după 1950, a preparatelor anticoagulante a deschis un nou capitol în combaterea şobolanului. Lipsite de miros şi gust, aceste substanţe ajunse în organism, împiedică coagularea sîngelui şi dezvoltă permeabilitatea vaselor sanguine, ceea ce duce la hemoragie şi ca urmare animalele mor. Au acţiune cumulativă, fiind de aceea, necesară consumarea lor repetată de către animale. Sînt toxice pentru animale domestice şi om, dar în doze mari şi numai după consumări repetate. În prezent, dintre cele 80 de raticide fabricate pe plan mondial, 50 sînt preparate pe bază de anticoagulante. Se fac, de asemenea, încercări cu unele preparate hormonale (tip progesteron) care tind spre sterilizare la femele.

Eficienţa tratamentelor este determinată însă şi de o serie de măsuri organizatorice prin care se realizează actiunile de deratizare. Doresc să mentionez doar cîteva, care, socotesc, n-au găsit o rezolvare corespunzătoare pînă în prezent.

Consider astfel că, în condiţiile ţării noastre, nu este încă rezolvată aprovizionarea cu necesarul de raticide. Se remarcă, în primul rînd cantităţile insuficiente faţă de necesităţi rezultate din faptul că atît Warafina cît şi celelalte produse (Racumin, Caid etc.) se procură exclusiv din import. Cu toate că substanţele anticoagulante au eficienţă foarte ridicată şi că ele domină pe plan internaţional, industria noastră chimică produce doar ANTU-ul care, aşa cum am arătat, dă rezultate mult mai slabe. Este adevărat că instalarea unei aparaturi pentru producerea unui raticid nou precum şi procurarea substanţei active necesită investiţii mari.

Dar, chiar dacă producerea unui produs anticoagulant în ţară n-ar fi rentabilă, **noi putem ridica eficienţa economică a tratamentelor prin îmbunătăţirea proceselor de condiţionare a raticidelor importate.** Se ştie că, în prezent, această condiţionare se execută cu mijloace meşteşugăreşti. Calitatea amestecurilor nu este controlată de un laborator de profil (care ar trebui să fie laboratorul de fitofarmacie din I.C.P.P.), iar sectorul de cercetare nu este consultat nici în privinţa alegerii raticidelor care urmează să fie importate pentru condiţionare. Eficienţa combaterii este scăzută, deci, şi din cauza lipsei unei legături permanente dintre forul de cercetare şi unităţile operative, sau comandamentul acestora. Aşa se explică faptul că metodele noi ajung cu mare întîrziere în reţeaua operativă sau nu ajung deloc, deratizările fiind executate pe baza unor formule învechite şi cu substanţe mai puţin eficace.

Forma cea mai corespunzătoare de organizare care asigură legătura şi introducerea rapidă a rezultatelor cercetării în producţie este, după părerea mea, sistemul contractelor.

Pînă în prezent deratizările au fost executate de echipe specializate DDD, sau direct de medicii veterinari, precum şi de cooperative meşteşugăreşti. Dacă activitatea echipelor DDD şi a medicilor veterinari se bazează mai mult sau mai puţin pe instrucţiunile elaborate de forurile de cercetare, activitatea cooperativelor meşteşugăreşti, încadrate cu un personal nespecializat, se bazează exclusiv pe „priceperea" şi „dibăcia" membrilor. Tarifele stabilite de ele, după principiul „metru pătrat" se ridică la cifre astronomice, iar eficienta tratamentelor nu este controlată de nimeni. Iată de ce socotesc că **desfiinţarea acestor cooperative şi întărirea sistemului de organizare a deratizărilor în cadrul unităţilor agricole de stat şi cooperatiste, este o măsură judicioasă. Sarcina echipelor DDD ar trebui să fie asigurarea măsurilor complexe de igienă în toate unităţile agricole. Activitatea lor trebuie să se bazeze pe formulele elaborate de sectorul de cercetare.**

Dr. Martin HAMAR
şef de laborator
la I.C.P.P.

Membri ai cooperativelor agricole de producţie!

Doriţi să luaţi o măsură de prevedere ?

Încheiaţi la Administraţia Asigurărilor de Stat „Asigurarea facultativă pauşală". **Aceasta dă dreptul să obţineţi despăgubiri în cazurile de pagube la animale, bunurile din gospodărie şi din jurul ei, provocate de numeroase situaţii neprevăzute, sau sumele asigurate în cazurile de invaliditâţi permanente sau deces, ca urmare a unui accident.**

Primele de asigurare sînt convenabile : 125 lei pe an sau 80 lei pe 6 luni.

Cînd eşti gospodar priceput, scoţi bani şi din piatră seacă

Cooperativa agricolă din Domneşti, judeţul Argeş, înfiinţată în anul 1962, a evoluat destul de rapid din punct de vedere economic. Dacă în primul an veniturile dobîndite au totalizat 605 218 lei, la sfîrşitul anului trecut ele s-au ridicat la 3 678 624 de lei. Concomitent, s-a mărit şi averea obştească, ajungînd acum la peste 7 000 000 de lei. Ceea ce merită subliniat este faptul că asemenea rezultate sînt obţinute de o unitate situată într-o zonă deluroasă, unde condiţiile naturale sînt mai puţin prielnice sporirii producţiei.

Cu toate acestea şi în cultura plantelor s-au obţinut recolte ce depăşesc cu mult pe cele planificate: cu 750 kg la porumb, 500 kg la cartof etc. Rezultate economice favorabile s-au înregistrat la cultura de căpşun. De pe cele 14 ha cultivate s-au recoltat în medie 6 000 kg de fructe, care valorificate pe bază de contracte cu statul au adus cooperativei 268 000 de lei.

Datorită calităţii lor superioare, ne spune ing. Ion Groşan, care se ocupă de sectorul vegetal, căpşunile au fost valorificate în foarte bune condiţii. Veniturile dobîndite au hotărît consiliul de conducere de a propune adunării generale a cooperatorilor ca în acest an să mărim suprafaţa destinată căpşunului la 20 ha.

Dacă pentru dezvoltarea producţiei vegetale posibilităţile sînt limitate, în schimb pentru zootehnie ele sînt deosebit de mari. Cooperativa creşte îndeosebi taurine şi ovine. Anul trecut, producţia de lapte planificată pe vacă furajată a fost depăşită cu 270 de litri. Cei 250 de miei îngrăşaţi au avut la livrare cîte 41 kg fiecare.

— Avînd în vedere condiţiile existente, argumentează inginerul zootehnist Ion Gulie, în acest an cooperativa menţine la acelaşi nivel numărul de bovine, mărind, în schimb, cu 500 numărul de oi. În acest fel se va ajunge la 3 000 de ovine, din care 350 de miei vor fi puşi la îngrăşat. Concomitent cu creşterea numărului de animale ne-am gîndit şi la o selecţie treptată a raselor. Astfel, la oi ne-am propus să constituim un nucleu valoros de ţurcană albă şi neagră şi să lichidăm, în următorii doi ani, oile ţigaie, care aici nu dau rezultate bune. În ce priveşte vacile de lapte, ne-am orientat spre rasa Brună de Maramureş, de la care s-au obţinut 3 400 de litri de lapte, faţă de 2 070 de litri cît a fost media pe cooperativă.

Cooperatorii din Domneşti şi-au îndreptat atenţia şi spre alte surse de venituri: activităţile anexe şi prestările de servicii. Anul trecut, veniturile obţinute din acest sector s-au ridicat la 2 592 527 de lei. Numai din valorificarea borhotului de prune şi a ţuicii, de pildă, s-au realizat 988 698 de lei. O importantă sursă de venituri o constituie şi activitatea de fabricare a varului şi de prelucrare a buştenilor, care a adus un cîştig de peste 1 100 000 de lei.

Fructificarea fiecărei surse de venituri a influenţat favorabil cîştigurile ţăranilor cooperatori. În 1966, spune Simion Horobeanu, preşedintele cooperativei, valoarea zilei-muncă în unitatea noastră a fost de 21,08 lei, din care 10 lei în numerar, iar anul trecut ea s-a ridicat la 27,43 de lei, din care 15 lei în numerar. Totodată, o serie de cooperatori au primit importante sume drept retribuţie suplimentară. Iată cîţiva din ei: Vasile Bărbăoiu, cu soţia, au încasat 4 520 de lei, Maria Surcel — 1 935 de lei, Ana Florea — 1 696 de lei, Elena Pădurean — 1 696 de lei.

Rezultatele obţinute de cooperativa din Domneşti dovedesc că nu condiţiile pedoclimatice, mai mult sau mai puţin favorabile, sînt elementul determinant al puterii economice a unei unităţi şi al nivelului de trai al membrilor acesteia, ci spiritul organizatoric, preocuparea continuă pentru valorificarea deplină a tuturor rezervelor şi posibilităţilor existente pentru sporirea producţiei şi a veniturilor.

Pentru 1969, cooperatorii din Domneşti au aprobat în adunarea generală ţinută la începutul acestui an, sarcini de plan superioare anilor precedenţi. Şi, fără îndoială, le vor realiza dacă se are în vedere experienţa acumulată şi munca harnică depusă de ei zi cu zi.

C. STĂNESCU

La C.A.P. Sînpetru

RAPORT OPTIM ÎNTRE FONDUL DE ACUMULARE ŞI CEL DE CONSUM

Cooperativa noastră a obţinut an de an rezultate tot mai bune în producţie, s-a întărit din punct de vedere economico-organizatoric. În prezent, ea are o avere obştească, calculată la suta de hectare de teren agricol, de peste 550 000 de lei. Bineînţeles că o asemenea avere nu ne-a picat din senin. Ea este rezultatul activităţii tuturor cooperatorilor noştri, a chibzuinţei cu care sînt gospodărite roadele muncii, a alocării an de an, pentru acumulări, a unor importante fonduri.

După cum este cunoscut, statutul cooperativei agricole prevede ca din producţia netă să se repartizeze 18—25 la sută la fondul de acumulare şi 75-82 la sută, la fondul de consum. Stabilirea acestor limite creează posibilitatea ca fiecare unitate, în raport cu condiţiile şi nevoile sale concrete, să asigure o dezvoltare pe scară mereu mai largă a producţiei şi, în acelaşi timp, o cointeresare materială sporită a cooperatorilor în rezultatele muncii lor, în întărirea economică a cooperativei.

Cooperativa noastră a alocat, anul trecut, la fondul de acumulare, circa 1,4 milioane de lei, ceea ce reprezintă 22,6 la sută din valoarea producţiei nete. Şi în anii anteriori am repartizat sume apreciabile la fondul de acumulare. Acestea n-au dus la diminuarea valorii zilei-muncă ci, dimpotrivă, la mărirea ei continuă. Investiţiile, făcute cu chibzuinţă, au fructificat din plin, asigurînd obţinerea unor producţii şi venituri tot mai mari. De exemplu, în anul 1968 am înregistrat producţii medii le hectar de 3 200 kg la grîu, 2 751 kg la orzoaică, 26 130 kg la cartofi, peste 44 000 kg la sfeclă de zahăr etc Datorită depăşirii substanţiale a planului de producţie am avut posibilitatea să vindem statului peste prevederile contractuale zeci de vagoane de produse agricole. Ca urmare, veniturile băneşti s-au ridicat la peste 8,6 milioane de lei, faţă de 8,1 milioane cît am avut planificat. Valoarea zilei-muncă s-a ridicat la 31 de lei, din care 20 de lei în numerar.

Fondul de acumulare l-am folosit şi îl folosim pentru realizarea investiţiilor destinate producţiei şi nicidecum pentru lucrări care nu aduc nici un folos cooperativei. Pe baza unor analize temeinice, cu sprijinul organelor agricole judeţene, ne-am orientat spre dezvoltarea, în primul rînd, a acelor ramuri de producţie care, în condiţiile specifice din „Ţara Bîrsei", dau rezultatele cele mai bune. În afară de producţia vegetală, unde ponderea o au culturile de grîu, cartofi, orzoaică şi sfeclă de zahăr, am dezvoltat creşterea animalelor şi sectorul legumicol. Sectorul zootehnic numără în prezent peste 1 000 de taurine, din care 569 de vaci şi juninci, 350 de porcine, 738 de ovine, 3 500 de păsări etc., iar cel legumicol ocupă azi 75 de hectare.

Acordăm în continuare, toată atenţia dezvoltării averii obşteşti, măririi numărului mijloacelor fixe. În acest scop, vom aloca la fondul de acumulare nu mai puţin de două milioane de lei, ceea ce reprezintă peste 23 la sută din valoarea producţiei nete. Investiţiile din acest an le-am orientat în primul rînd spre extinderea lucrărilor de îmbunătăţiri funciare. Cu ajutorul D.I.F.O.T. — Braşov vom executa astfel de lucrări pe o suprafaţă de circa 450 de hectare. Lucrarea este de o amploare fără precedent în istoria comunei noastre. Pe pajiştile naturale vor fi efectuate o serie de lucrări de desecări, vor fi captate mai multe izvoare în bazine speciale. Apoi, cu ajutorul unor conducte subterane vom avea posibilitatea să irigăm o suprafaţă de peste 110 hectare de teren arabil. Aceasta în 1969. În anii viitori vom extinde şi mai mult suprafeţele irigate. Cu sporurile de producţie ce se vor obţine în numai 5—6 ani pe terenurile amenajate se vor acoperi toate cheltuielile de investiţii. De asemenea, ne-am propus să procurăm animale de producţie, să reînnoim instalaţiile electrice la complexul zootehnic, să cumpărăm noi mijloace de transport, să construim încă o magazie de cereale etc. Este, deci, vorba numai de obiective de producţie, de pe urma cărora vom avea numai de cîştigat.

Gheorghe MUNTEANU
preşedintele cooperativei agricole din Sînpetru, judeţul Braşov

Poşta redacţiei

Ing. D. IORDACHE — Călăraşi, judeţul Ialomiţa şi un grup de medici veterinari din judeţul Cluj:

Începînd cu acest an, D.G.A.T.M. a Consiliului Superior al Agriculturii va edita anual o broşură cuprinzînd descrierea şi modul de folosire a medicamentelor şi produselor biologice de uz veterinar, mai ales a celor nou introduse şi difuzate pe teren. Broşura va fi distribuită celor interesaţi în mod gratuit.

Totodată, pentru documentarea dv. puteţi folosi pliantele, broşurile şi recomandările Consiliului Superior al Agriculturii, difuzate în tiraje mari, care cuprind indicaţii valoroase privind creşterea animalelor şi apărarea sănătăţii acestora.

Forurile în drept au reţinut propunerea dv. de a analiza necesitatea reluării agendei zooveterinare.

Gheorghe CÎRNAT — magaziner la Centrul de protecţia plantelor Sebeş, judeţul Alba:

Potrivit legii, pentru funcţia de magaziner ce gestionează produse fitofarmaceutice nu se prevede sporul de vechime de trei luni, la care vă referiţi în scrisoare.

Ing. Ioan IGNA — cooperativa agricolă din Căstău, judeţul Hunedoara:

În situaţiile la care vă referiţi, pentru acordarea sporului de vechime neîntreruptă în unităţi de producţie agricolă, vi se pot lua în considerare şi perioadele în care aţi activat la fostele puncte agricole şi sfaturi populare, dacă în raza acestora au existat unităţi agricole cooperatiste în care aţi lucrat efectiv, fiind transferat de la o unitate la alta în interesul serviciului. Direcţia agricolă judeţeană are datoria să verifice faptele relatate de dv. şi apoi să procedeze conform prevederilor legale.

În cazul în care veţi fi încadrat într-una din grupele de vechime prevăzute de regulamentul aprobat prin H.C.M. nr. 693/1963, sporul ce vi se cuvine pentru anul 1968 va fi proporţional cu timpul efectiv lucrat în cooperativa agricolă.

Titus SCURTU — medic veterinar la dispensarul din Borăscu, judeţul Gorj:

Sporul pentru localităţi unde se asigură mai greu permanentizarea cadrelor se acordă specialiştilor agricoli repartizaţi în localităţi cu condiţii grele, conform regulamentului aprobat în baza H.C.M. nr. 427/1962.

Direcţiile judeţene agricole sînt în drept să stabilească localităţile unde se acordă acest spor.

Ioan I. TRIFAN — cooperator, satul Tătărani, judeţul Vaslui:

Luînd legătura cu Uniunea judeţeană a cooperativelor agricole şi cu conducerea cooperativei agricole Fereşti, unde aţi lucrat ca paznic de cîmp, am fost informaţi că, anul trecut la bricăzile de cîmp s-au comis furturi de porumb. Consiliul de conducere a apreciat că paznicii, între care şi dv., nu şi-au făcut datoria, înlesnind chiar ei unele sustrageri. Din această cauză ei au fost sancţionaţi cu reţinerea a cîte 300 kg de porumb. Dacă vă mai menţineţi nemulţumirea pentru hotărîrea luată, vă sfătuim să vă adresaţi comisiei de judecată din cooperativa agricolă.

Vasile M. CARABA — inginer şef la I.M.A. Pogoanele, judeţul Buzău şi I. A. IONESCU — medic veterinar — Bucureşti:

— Perioada în care aţi urmat şcoala specială de 2 ani şi apoi facultatea, prin scoaterea din producţie, vi se consideră vechime în muncă, nu însă şi în specialitate. Pentru actele de care aveţi nevoie, adresaţi-vă Ministerului Învăţămîntului.

— Sporul de vechime ce se acordă conform H.C.M. nr. 693/1963, se calculează asupra salariului prevăzut pentru funcţia respectivă înainte de anul 1965 şi nu asupra salariului actual. Acest spor nu se ia în calculul îndemnizaţiei pentru concediul anual de odihnă.

Teodor PETRIŞOR — maistru mecanic la I.M.A. Sintana, judeţul Arad:

Angajaţii trimişi de unităţi să urmeze o şcoală în scopul perfecţionării pregătirii profesionale (şcoala tehnică de maiştri, în cazul dv.) au, în temeiul art. 133 din Codul Muncii, vechimea neîntreruptă în muncă pe întreaga perioadă de pregătire.

În anul reintegrării în muncă, concediul de odihnă cuvenit se acordă cu condiţia ca angajatul în cauză să nu fi beneficiat, în acel an, de vacanţa şcolară de vară.

Calculul îndemnizaţiei de concediu, în asemenea cazuri, se face luîndu-se în considerare veniturile realizate în intervalul cuprins între data reîncadrării în muncă şi cea a plecării în concediu.

Simion NAN — medic veterinar la circumscripţia Cehul Silvaniei, judeţul Sălaj, Mihai ŞTEFAN — medic veterinar, circumscripţia Rm. Sărat, judeţul Buzău şi ing. Octavian AZOIŢEI — cooperativa agricolă din Panciu, judeţul Vrancea:

Salariaţii cu studii superioare tehnice sau economice care au întrerupt activitatea în unităţi agricole de producţie fiind transferaţi în interes de serviciu în unităţi de coordonare (departamente, trusturi, direcţii agricole, uniuni cooperatiste etc.) îşi menţin vechimea neîntreruptă în unităţi de producţie, dacă se întorc în astfel de unităţi agricole.

Perioada de timp cît salariaţii au fost transferaţi în unităţi de coordonare nu se ia în calculul grupelor de vechime pentru acordarea sporului de vechime în unităţi de producţie. Acest spor se acordă de la data revenirii în unităţile de producţie.

PARALELĂ ÎNTRE DOUĂ FERME ALE I.A.S. „AVICOLA" APAHIDA

DOAR GARDUL LE DESPARTE...

Este îndeobşte cunoscut ce desparte un gard; în cazul de faţă însă, se pare că rolul lui este cu mult mai mare. Şi iată de ce: banalul gard de sîrmă ghimpată este situat între două ferme ale aceleaşi întreprinderi agricole de stat — „Avicola" Apahida, judeţul Cluj. Cele două ferme, amplasate în oraşul Turda, au condiţii absolut identice de producţie. Aceleaşi blocuri, cu un grad de mecanizare strict identic; hrănirea se face cu furaje combinate de la o unitate comună; materialul biologic (găinile ouătoare) sînt de aceeaşi rasă şi au un potenţial productiv asemănător. Existenţa acestor identităţi, care permiteau — potenţial — nişte rezultate economico-financiare asemănătoare, s-a concretizat, la sfîrşitul anului, în realizări complet diferite. O fermă — nr. 3 a obţinut beneficii de 529 000 de lei, iar cealaltă — nr. 1, pierderi de 91 000 de lei.

Cauzele generatoare ale unor asemenea neconcordanţe au fost şi rămîn (în trimestrul I al anului curent situaţia se menţine) nivelul producţiei şi al cheltuielilor.

La cele două ferme din Turda, producţia de ouă a fost realizată în mod cu totul diferit: ferma nr. 1 a realizat, în anul trecut, planul la acest indicator în proporţie de numai 96 la sută, iar în primul trimestru din 1969, în proporţie de 92 la sută. În schimb, ferma nr. 3 a îndeplinit planul, în aceleaşi perioade, în proporţie de 106 şi, respectiv, 108 la sută.

Producţia totală este, de fapt, rezultanta a doi factori cu influenţă hotărîtoare: ponderea găinilor ouătoare şi producţia medie pe pasăre. Anul trecut, la cele două ferme, procentul de păsări care au ouat a fost de 55 la sută, iar în trimestrul I al anului 1969 indicele a fost de 57,9 la sută, la ferma nr. 1 şi de 66,3 la sută, la ferma nr. 3

Ponderea redusă a găinilor care au ouat, din totalul efectivelor, se datoreşte unei tehnici de lucru care s-a dovedit necorespunzătoare. Este vorba de modul defectuos în care se făcea popularea şi depopularea halelor. Împrospătarea efectivelor se efectua treptat, lucru ce nu permitea o dezinfecţie totală, perpetuarea diverselor boli la noile efective neputînd fi oprită. Abia în ultimul trimestru al anului trecut această tehnologie a fost schimbată, adoptîndu-se metoda depopulării şi populării totale.

Producţia medie de ouă pe găină este un lucru care ţine în cea mai mare parte de modul de lucru al oamenilor din fermă şi de conducătorul acestora. Diferenţele existente la acest capitol, între cele două ferme, sînt edificatoare. Astfel, ferma nr. 1 nu numai că nu a realizat acest important indicator de plan cu patru procente, dar a obţinut cu trei ouă mai puţin decît media pe întreprindere, în timp ce ferma nr. 3 a avut o producţie medie cu 6 la sută mai mare decît cea planificată în 1968. Primul trimestru al anului în curs a accentuat diferenţierea dintre cele două ferme. Producţia medie pe cap de pasăre la ferma nr. 1 a ajuns deabia la 52 de ouă (plan 56), iar la ferma vecină, la 60 de bucăţi (plan 55). Cele opt ouă obţinute în plus de la fiecare pasăre, de ferma nr. 3 pe primul trimestru, se datoresc respectării cu strictreţe a programului de furajare a găinilor, curăţeniei din hale etc.

Interesant de remarcat este faptul că o altă fermă, nr. 2, a întreprinderii Apahida, a realizat în anul trecut 208,6 ouă de la fiecare pasăre, cu 14 bucăţi mai mult decît ferma nr. 1 Aceasta se datoreşte în primul rînd faptului că ferma nr. 2 a scos, în vara trecută, toate păsările în tabere de vară (saivane, graiduri nefolosite) pentru a limita la minimum consecinţele infectării halelor — mortalităţi, stări de apatie — care duceau la producţii mici.

Iniţiativa s-a dovedit a fi salutară, cu atît mai mult cu cît cheltuielile nu s-au mărit ci, dimpotrivă, au scăzut. Or, asemenea tabere de vară puteau amenaja toate fermele; era necesar însă un plus de interes din partea şefilor de ferme respectivi.

Preţul de cost — funcţie de două variabile, anume volumul producţiei şi nivelul cheltuielilor — a fost depăşit de către toate fermele producătoare de ouă ale întreprinderii. Depăşiri la preţul de cost au fost înregistrate de la 86 de lei la 226 de lei pentru 1 000 de ouă. Campioană a acestei „realizări" a fost tot ferma nr. 1, care a înregistrat un preţ de cost de 843 de lei faţă de 617 lei pentru 1 000 de ouă, cît a fost planificat. În situaţia fermei nr. 1 corelaţia este perfectă: producţia a fost nerealizată, iar cheltuielile — depăşite cu aproape un milion de lei. Ce s-ar fi întîmplat la această fermă dacă nu era depăşit preţul de cost? Dintr-un calcul simplu rezultă că beneficiul obţinut ar fi fost de 1,8 milioane de lei.

Situaţia financiară a întreprinderii, în anul 1968 şi în primul pătrar al anului în curs, a fost şi rămîne satisfăcătoare. Mai precis, în anul trecut unitatea a înregistrat un beneficiu peste plan de aproape 500 000 de lei. — beneficiu care putea fi mai mare.

Din cele relatate rezultă, că gardul, care în intenţia constructorilor lui nu trebuia în nici un caz să fie graniţă între pierderi şi beneficii, a „despărţit" două concepţii de lucru, două moduri de a înţelege rolul specialistului în desfăşurarea unei activităţi rentabile. Pentru că nu se poate concepe ca unităţi în care au fost create (aceasta fiind starea de lucruri în combinatele de creştere şi exploatare a păsărilor) condiţii absolut identice de muncă să obţină rezultate diametral opuse.

Numai preocuparea pentru desfăşurarea unei activităţi care să se finalizeze printr-un excedent de venit faţă de cheltuieli a făcut ca ferma nr. 3, condusă de inginera Elena Mureşan, să se înscrie pe linia firească a relaţiei unitate productivă — buget de stat, în timp ce ferma vecină, condusă în perioada analizată, de inginerul Ion Cîmpeanu a inversat această relaţie fără nici o justificare. Noul şef al fermei nr. 1 poate învăţa, desigur, din experienţa vecinilor ce trebuie făcut, în funcţie de condiţiile existente, pentru a obţine producţii mai mari, cu cheltuieli reduse.

C. SABIN

NOTĂ

Un factor neglijat: DRUMURILE AGRICOLE

Se discută despre mecanizare, chimizare şi irigaţii, fonduri importante sînt alocate pentru modernizarea acestor direcţii principale de intensificare a producţiei agricole. Dar, alături de aceşti factori, la dezvoltarea agriculturii contribuie şi alte elemente. Trebuie să spunem deschis că unele din acestea au fost neglijate. Ne referim, îndeosebi, la drumurile agricole. Problema acestora a căpătat, deocamdată, doar o rezolvare legislativă. În „Legea cu privire la apărarea, conservarea şi folosirea terenurilor agricole" s-a prevăzut reamplasarea drumurilor de cîmp şi comunale în cadrul lucrărilor de organizare a teritoriului. Este necesar ca problemei să i se găsească şi o soluţie economică.

Pledează pentru aceasta nenumăratele neajunsuri şi pagube pe care le provoacă lipsa unei reţele de drumuri agricole bune, stabile. Să enumerăm cîteva: pierderi cantitative şi calitative de recoltă, prin netransportarea ei la timp, întîrzieri la transportul îngrăşămintelor şi amendamentelor şi la eliberarea terenurilor în vederea arăturii şi însămînţării, întîrzieri soldate cu diminuarea producţiei agricole. În afara acestora apar şi alte neajunsuri la fel de importante care privesc transportul în sine. Astfel, pe drumurile actuale mijloacele de transport se împotmolesc, trebuie remorcate, fapt ce duce la consumuri sporite de carburanţi şi lubrifianţi. Uzura maşinilor şi volumul cheltuielilor pentru reparaţii cresc, productivitatea muncii se reduce prin mărirea duratei unei curse.

Credem că sînt suficiente aceste aspecte pentru a se înţelege uşor ce importanţă au drumurile agricole. Acestora li se adaugă aspectul îndeobşte cunoscut şi pe larg discutat al economiei de teren ce s-ar obţine prin sistematizarea drumurilor, al creşterii productivităţii tractoarelor şi maşinilor agricole prin înlăturarea actualei fărîmiţări a tarlalelor în parcele mici, fărîmiţare provocată de numeroasele căi de acces spre ogoare. Create, în majoritatea lor, în timpul agriculturii parcelare, drumurile acestea nu mai corespund nevoilor marii producţii agricole. Din calculele noastre rezultă că transportul deţine între 20-40 la sută din totalul cheltuielilor efectuate la o cultură. Prin sistematizarea drumurilor, care trebuie să ducă, în principal, la scurtarea lor, în judeţul Suceava se vor economisi anual, într-o singură cooperativă agricolă, între 40 000-150 000 de lei, în funcţie de volumul producţiei.

Concomitent cu sistematizarea este necesar să se facă şi amenajarea drumurilor prin consolidarea părţii carosabile cu balast, pietriş, nisip şi alte materiale locale ieftine. Îmbunătăţirea drumurilor agricole şi, ca atare, a transportului este un factor indispensabil în procesul modernizării agriculturii.

Ing. M. GRINDOC
Ing. V. HORLACI
proiectanţi principali la DIFOT Suceava

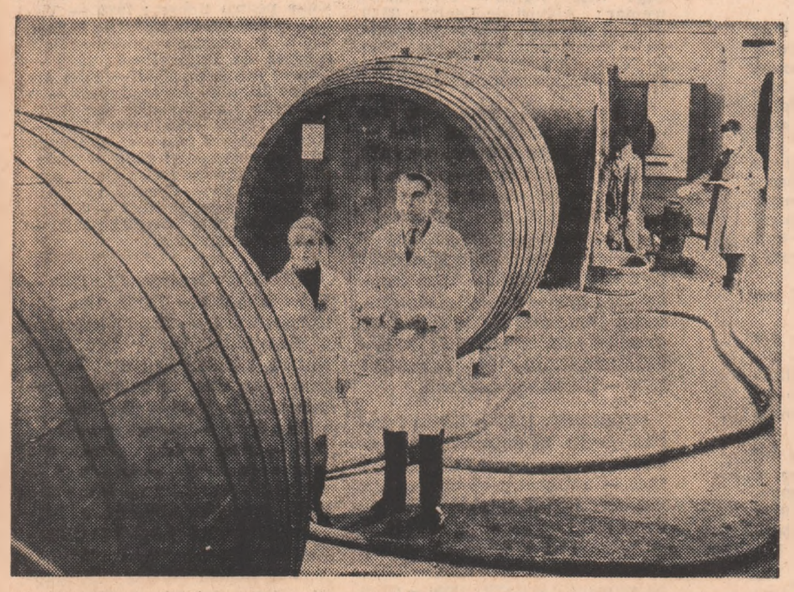

Ing. Tache Buga şi tehniciana Sarina Boşneag de la I.A.S. Iancu Jianu, judeţul Olt, urmăresc respectarea strictă a complexului de factori de care depinde conservarea vinului în condiţii calitative superioare

Foto: AGERPRES

LF

PRODUCĂTORI!

O dată cu venirea primăverii, acordaţi toată atenţia recoltării legumelor de prima apariţie:

SPANAC,
SALATĂ VERDE,
RIDICHI,
CEAPĂ VERDE

Nu pierdeţi nici o zi!

Recoltarea la timp şi valorificarea rapidă a acestor legume, prin centrele de legume şi fructe, vor contribui la sporirea veniturilor gospodăriei dv. precum şi la abundenţa de produse pe piaţă.

SEMNALE NOI

LA O VECHE ÎNTREBARE:

„CUM ÎNGRIJIM ACEST FOND DE AUR — OMUL?“

Aburesc tarlalele. E vremea muncilor de primăvară. Pe drumuri de țară răzbat tot mai asiduu zgomotele tractoarelor. Despre cum au fost pregătite mașinile s-a vorbit la timp. Dar mașinile constituie doar elementul secund al procesului de producție. Pe primul loc firește, stă omul cu multiplele lui probleme de viață.

Mecanizatorii, cei care în cooperativele agricole, de pildă, sînt chemați să execute un mare volum de lucrări solicitînd pe bună dreptate, asigurarea unor condiții civilizate de muncă și de trai, care să le ofere în campaniile din cursul anului posibilitatea unei cazări corespunzătoare, a unei hrane calde și gustoase, sau a efectuării unor reparații a mașinilor la locul de muncă.

Problemele acestea nu sînt deloc noi, ele au mai constituit obiectul unor anchete întreprinse de revista noastră în anii trecuți. Dar iată, ne aflăm în primăvara anului 1969 și, cel puțin în ce-i privește pe tractoriștii întreprinderilor pentru mecanizarea agriculturii, multe din obiectivele ce-și așteptau atunci soluționarea se află și azi în același stadiu. Din ce cauză oare? Ce este posibil să se inițieze în sprijinul rezolvării problemelor respective?

O constatare cu aspect de generalizare: în majoritatea întreprinderilor pentru mecanizarea agriculturii, la sedii, au fost create condiții bune și uneori chiar foarte bune de lucru. Nu e vorba doar de modernizarea atelierelor mecanice — care, în unele locuri — ca, de exemplu la I.M.A. Mărăcineni, județul Argeș — dau impresia unor sectoare de mare uzină, ci de un complex de realizări începînd cu depozitele de carburanți, ori platformele betonate pentru spălarea tractoarelor și terminînd cu ciocanele pneumatice de la fierărie și instalațiile ultra moderne de degresare a organelor de mașini. Nu la fel stau însă lucrurile atunci cînd ne referim la secțiile întreprinderilor, unde lipsa unor amenajări cît de simple îi privează pe mulți dintre tractoriști de condițiile de muncă și de trai cerute.

Pe alocuri, astfel de amenajări s-au făcut prin contribuția cooperativelor agricole și a întreprinderilor de mecanizare respectivă. La **cooperativele din satul Fulga de sus, județul Prahova, din raza de activitate a I.M.A. Inotești, Grivița, județul Ialomița, deservită de întreprinderea de mecanizare din comună, Chiriacu (comuna Izvoarele), județul Ilfov**, au fost construite case ale tractoristului, prevăzute cu dormitor, bucătărie, birou și un mic atelier. S-au asigurat, cu alte cuvinte, condiții bune de muncă și de trai. Aproape la fiecare întreprindere de mecanizare a agriculturii din cele 296 existente se poate întîlni un asemenea exemplu. Numai că doar cu o floare nu se face primăvară. La ora actuală puțini sînt tractoriștii din întreprinderile de mecanizarea agriculturii, care să nu-și pună nici un fel de probleme în legătură cu executarea la secții a reparațiilor sau cu asigurarea condițiilor necesare de trai.

O greutate obiectivă constă în aceea că, deși în unele cooperative au fost construite „case ale tractoristului“, în ultima vreme ele au început a fi... scoase din „statistici“, întrucît sînt uneori, pe bună dreptate, revendicate pentru alte scopuri de către cooperativele care le-au ridicat.

— În anii trecuți, ne spunea inginerul Gheorghe Șerban, directorul **I.M.A. Lehliu**, am încercat să soluționăm problema condițiilor de muncă și de trai ale tractoriștilor printr-o strînsă colaborare cu cooperativele deservite. În unele locuri am găsit înțelegerea cuvenită. La **Pelinu**, de exemplu, utilizînd cărămidă din niște demolări, am construit o casă pentru secția respectivă, prevăzută cu atelier, magazie de piese, dormitor și birou. Asemenea case ale tractoristului se asigurase ră și în alte părți de către cooperative dar... La **Săpunari**, băieții au fost evacuați, întrucît clădirea a fost destinată adăpostirii utilajelor cooperativei. Cînd l-am întrebat pe președinte unde vor dormi tractoriștii noștri, ne-a răspuns cu seninătate: „În vagonul dormitor!“ Deocamdată, am improvizat la mai multe cooperative, pe locurile de parcare a mașinilor, alături de vagoanele dormitor, cîte o cameră, o magazie și un beci pentru carburanți.

În același timp însă trebuie observat că această problemă n-a constituit un obiectiv serios nici pentru conducerea întreprinderii respective, care ar fi putut să se înțeleagă cu conducerea cooperativei. De altfel, din informațiile noastre, nu există la ora actuală vreo interdicție în ce privește orice fel de înțelegere între I.M.A. și cooperativele pe care le deservește.

Problema cazării tractoriștilor în campaniile agricole este mai complicată decît s-ar părea la prima vedere. Chiar dacă unii dintre ei locuiesc în satul respectiv — și în prezent sînt multe secții unde așa stau lucrurile — oamenii au nevoie neapărat de o cameră unde să se poată adăposti măcar în caz de intemperii. Nu încape îndoială că într-o seamă de cooperative agricole acest lucru e bine înțeles. Dar situații ca cea de la Săpunari pot fi întîlnite și în alte județe. La **Negoești, județul Prahova**, casa tractoristului a fost transformată într-o secție a fabricii de cărămidă de acolo, iar la **Păulești**, același județ, în... cămin cultural. La **I.M.A.-urile Cefa și Sînmartin județul Bihor, sau Filiași, județul Dolj**, nu sînt asigurate la secții nici un fel de dormitoare. Chiar la sediul **I.M.A. Sighet** nu există decît un dormitor pentru 7 persoane.

În alte locuri, lipsa de grijă față de condițiile de muncă și de cazare ale mecanizatorilor îmbracă forme de-a dreptul condamnabile. La **cooperativa Șinca Veche, județul Brașov**, tractoriștii de la I.M.A. Făgăraș au construit în orele libere un atelier. Luni și luni de zile însă, acesta a stat neacoperit (poate că și acum se află în aceeași situație) deși în ograda cooperativei se găsea o mare cantitate de țiglă ce prisosise construcțiilor ridicate, material ce ar fi putut fi întrebuințat. La o altă cooperativă din raza de activitate a acestei întreprinderi (e vorba de cea din Hîrseni) tractoriștii sînt nevoiți să doarmă în condiții de neadmis.

Am insistat asupra condițiilor de lucru la secții, ca și asupra asigurării dormitoarelor pentru marele număr de tractoriștii care n-au locuințele în comunele respective. Nerezolvată propriu-zis se află însă în prezent și problema asigurării hranei calde. Mulți conducători de I.M.A.-uri cu care am stat de vorbă explicau în felul următor absența preocupărilor în acest domeniu: „Secțiile noastre sînt permanente, toți oamenii locuiesc în satul respectiv, își iau alimente de acasă“. Ce înseamnă aceste „alimente“?

Alexandru Cristian, Ion Mogoș, Constantin Chican, Ion Porumboiu, toți de la I.M.A. Drăgănești-Vlașca ne-au arătat, fără ezitări, că de obicei își iau de acasă hrană rece. Cu toții sînt însă pentru asigurarea mîncării calde. Și totuși, inginerul Emil Baciu, directorul întreprinderii ne declara că bucătării s-au asigurat numai la... 3 secții, deși se cunosc bine consecințele pe care hrana rece le are de obicei asupra stării de sănătate a oamenilor (gastrite, ulcere etc.).

În unele locuri, cum se procedează la secția Remeți a I.M.A. Beiuș, județul Bihor, pentru a servi o masă caldă, tractoriștii pornesc în grup cu bicicletele în sat. Așadar, cel puțin două ore pierdute, la care se adaugă praful și oboseala. „Citeodată îmi vine să renunț la masa de prînz“, ne spunea, pe bună dreptate, unul dintre ei.

— I-am găsit pe tractoriștii noștri care lucrează la cooperativa din Părău, spunea inginerul C. Dumitrescu, directorul I.M.A. Făgăraș, mîncînd de aproape o săptămînă numai conserve. Am luat unele măsuri să li se asigure cît de cît mîncare caldă... Pe alții, care lucrau la cooperativa din Cuciulata, i-am găsit cu tractoarele în sat! Părăsiseră la prînz lucrul și veniseră să ia masa. Și asta, fiindcă n-am găsit la conducerea cooperativei înțelegerea cuvenită pentru a se asigura o bucătăreasă...

Acestea sînt faptele. Reglementarea problemelor de mai sus se va face, din cîte am fost informați, prin noul tip de contract de lucrări între I.M.A.-uri și cooperativele agricole. Oricare ar fi situațiile ce s-ar ivi în teren, un lucru rămîne deocamdată cît se poate de clar. Secțiile I.M.A.-urilor tind să devină niște unități cu adevărat industriale în lumea satelor și ele trebuie să fie consolidate, asigurîndu-li-se oamenilor condițiile necesare de muncă și de trai, dezideratul ce a început să capete de-acum o nejustificată și nedorită... vechime.

Al. RAICU
Tania LOVINESCU
Ion LEȘANU

FILM

Memoria peliculei

Se spune că, de regulă, regizorul Florica Holban nu primește ziariști și nu discută despre filmele ei înainte de a fi pus eticheta „bun de multiplicat“. Cum orice regulă presupune însă și excepții...

Depănăm împreună, la masa de montaj, într-o cabină a Studioului „Al. Sahia“, bobina cu filmul „Păulești“, și, odată cu filmul, o seamă de amintiri despre Maria Zidaru, Erou al Muncii Socialiste, președinta acelei cooperative agricole maramureșene a cărei faimă a trecut de mult Carpații...

O clasă ca oricare alta. Cu bănci noi de lemn, cu fete cu codițe și băieței cu ochii îndrăzneți. O întrebare ca oricare alta: „Cunoașteți o cooperativă agricolă, condusă de la înființare și pînă azi de o femeie?“

Așa debutează filmul nostru.

Realizat după un scenariu semnat de Florica și Paul Holban, filmul este închinat unui eveniment de seamă din viața țării noastre, împlinirea a două decenii de la înființarea primelor cooperative agricole. Astfel, istoria a 20 de ani inscrisă pe 300 de metri de peliculă capătă valoarea unui simbol, acela al drumului ascendent al agriculturii noastre socialiste.

Obiectivul pare să fi avut o mie de ochi de vreme ce a reușit să pătrundă în casele oamenilor la orele calme de seară, în consiliul de conducere unde se dezbat problemele mari și mici ce se ivesc firesc în munca cu oamenii, pe cîmp unde, sub zăpadă, firavele plante visează un anotimp solar, în cămările pline ale gospodinelor...

Meritul realizatorilor nu constă însă numai în prezentarea sugestivă a legăturii directe dintre înfăptuirile oamenilor și nivelul lor de viață. Dacă s-ar fi rezumat la filmările realizate acum, poate că pelicula nu ar fi reușit să transmită întrutotul suflul de viață și vibrația profund omenească pe care le transmite spectatorului. Cum însă letopisețul — denumire pe care lucrătorii studioului o dau arhivei de filme — are o memorie excelentă, retrăim emoția unor întîmplări petrecute în 1951, filmate la numai doi ani după formarea cooperativei. Ne aflăm astfel, pentru cîteva clipe, împreună cu un grup de oameni pe scara fostului conac boieresc din Păulești, unde Maria Zidaru și alți locuitori ai satului au slugărit ani de-a-rîndul, (și aici trebuie să subliniem fericita inspirație a realizatorilor de a păstra pînă și cuvintele stîngace, dar pline de încredere în viitor al oamenilor), pentru ca apoi să-i vedem pe aceiași eroi traversînd o întreagă epocă istorică, parcurgînd drumul de la întuneric către lumină. Aceiași oameni, dar mereu altă expresie a feței, a ochilor, a gestului.

Sîntem siguri că filmul semnat de Florica și Paul Holban va avea o viață lungă și un drum frumos prin satele țării ducînd, odată cu mesajul cooperatorilor din Păulești, imboldul spre muncă, spre noi realizări.

T. L.

INSTANTANEE

Se va vedea...

Accente de furie străbat vocea Anicăi Dragomirescu, brigadieră la cooperativa agricolă din Frăsinet, județul Ilfov. S-o ascultăm:

— Am văruit camerele, le-am dezinfectat și cînd ne-au sosit puii de găină, gata pacostea! I-am văzut eu cît arătau de prăpădiți, m-am și gîndit: poate hurducătura drumului, aproape 80 de kilometri nu e glumă! dar tot eu mi-am zis: ăștia sînt bolnavi, prea arată mozoliți, ca vai de lume!

Și Anica a făcut ce se cuvenea: a anunțat imediat medicul veterinar de circumscripție. Analiza de laborator a arătat că, într-adevăr, puii erau bolnavi. Din 3 730, cîți fuseseră trimiși de la cooperativa Manasia, în două zile au murit peste 1 000. Dar să ascultăm ce spune și președintele de la Manasia:

— Am pus la incubator ouă de toate neamurile, se poate să fi fost printre ele și infectate. Dacă au murit atîția pui este și din cauză că au stat ceasuri în șir la poarta cooperativei din Frăsinet, fiindcă acolo camerele de primire nu erau pregătite.

Replica brigadierei a fost vehementă:

— Să se facă cercetări, iar vinovații să fie pedepsiți! Cum poate vorbi cineva numai ca să se afle în treabă? Adică de ce să tragem noi ponoasele fiindcă ouăle puse la incubator n-au fost sănătoase, iar tovarășul doctor a semnat cum că puii erau sănătoși?

Puse una peste alta, răspunsurile celor doi lasă să se înțeleagă că buba ar fi la Manasia. Dar să nu anticipăm, vorba Anicăi: „Să se facă cercetări!“.

N-am pariat

— Dacă nu vine în simbăta următoare, precis va veni în cealaltă. Sînteți de acord să pariem?

N-am avut nici un motiv să nu-l cred pe Constantin Călin, președintele cooperativei din Ostrov, județul Constanța, și de aceea n-am pariat. Punctualul vizitator al Ostrovului este medicul veterinar Tomescu, șeful circumscripției veterinare din localitate, bolnav (încă mă feresc să pun adjectivul între ghilimele), și deci în concediu medical, din 1967. Se înțelege că nu-l nimic curios în împrejurarea că un om poate fi bolnav. Curios, în cazul nostru, este altceva. În fiecare simbătă — afirmă cu certitudine unii localnici, citeodată la două săptămîni — susțin alții, pentru a nu risca exagerări —, medicul sosește de peste Dunăre, cu Trabantul, la Ostrov, umple o damigeană-două, semnează cîte un certificat pentru sacrificarea „din necesitate“ a vreunui animal, fiindcă vinul fără carne nu merge, și apoi pleacă să-și continue odihna binefăcătoare. Cînd anume se va însănătoși — nimeni n-ar putea să spună?

Cît pe-aci să-i piardă!

Uniunea județeană Ilfov a cooperativelor agricole a întreprins nu de mult o acțiune care a pus pe gînduri pe cîțiva tovarăși. Adică a făcut niște verificări: ia să vedem dacă, peste tot, cooperativele primesc ce li se cuvine de la beneficiari, din valorificarea produselor — legume și fructe, cereale! Rezultatul a fost surprinzător: peste 2 milioane opt sute de mii de lei nu fuseseră decontați cooperativelor, pentru produse livrate anul trecut. Sumele provin din nerespectarea de către unii beneficiari a prețurilor legale sau din neachitarea costului transporturilor. Las'că nici acei lucrători găsiți în culpă, ai I.L.F., I.V.C. ori I.M.A., nu trebuie felicitați pentru asemenea bravuri, dar stai și te întrebi: ce fac șefii contabili, ce fac valorificatorii din cooperativele păgubite?

A funcționa, funcționare

Didacticism de prisos: un agregat de aspersiune, oricît este el de în bună stare de funcționare, dacă n-are niște „fleacuri“, cum ar fi simeringurile și garniturile de cauciuc, stă degeaba. Totuși, lui Oprea Neagu, președintele cooperativei agricole din Satu Nou, nu i se pare de prisos să mai amintească bazei de aprovizionare a uniunii cooperatiste județene Constanța un asemenea adevăr. Are și de ce: „Avem o bază bine aprovizionată, cel mai adesea sîntem mulțumiți de ea, dar se întîmplă și cîte un bucluc. Fiindcă n-am găsit, astă-vară, la Constanța simeringuri și garnituri de cauciuc, a trebuit să trimitem om toemai la Craiova, altminteri ne stăteau aspersoarele în plină arșiță.“

Pentru care publicăm opinia tovarășului Neagu, acum, cînd vara e încă arșiță.

PRIMĂVARA ȘI TRAFICUL RUTIER

Intensificarea traficului rutier, după cum este și firesc, aduce cu și mai multă tărie la ordinea zilei problema respectării regulilor de circulație, în vederea evitării oricărui accident. Aceasta, cu atît mai mult cu cît, condițiile atmosferice existente sînt în general neprielnice, poleiul, mizga sau ceața favorizînd accidentele. Iată un exemplu: Emanoil Isăcescu, conducătorul autodubei 32-GJ-384, proprietatea I.A.S. Tg. Jiu, circulînd în viteză pe un drum alunecos, a accidentat grav, în comuna Brădești, pe Elena Barbu, părtașă de altfel și ea la producerea accidentului, prin aceea că nu s-a asigurat la traversarea șoselei.

Reamintim deci conducătorilor de vehicule cu motor că, pe vreme umedă, sînt obligați să circule cît mai atent, cu viteză redusă și fără a solicita cu brutalitate sistemele de frînare pe drumurile alunecoase. Se cuvine a fi subliniat că nu o dată, folosirea necorespunzătoare a frînelor, a dus la accidente cu urmări dintre cele mai tragice.

Constantin Bărbulescu, conducătorul tractorului 41-CT-2728, proprietatea cooperativei agricole 23 August din județul Constanța, de pildă, utilizînd brutal sistemul de frînare, în vreme ce transporta prin orașul Medgidia materiale de construcție, în două remorci s-a răsturnat cu tractorul. Accidentat grav, tractoristul a decedat.

Un accident cu desnodămînt similar a avut loc în comuna Costești-Vale, județul Dîmbovița. Victima a fost Constantin Cristea care, în timp ce remorca un alt tractor, pe podul pîrîului Potopul, a intrat în balustrada din partea stîngă, răsturnîndu-se cu tractorul în apă.

Și exemplele ar mai putea fi continuate. Toate conduc la concluzia că NEATENȚIA este inamicul nr. 1 al conducătorilor de autovehicule.

La baza accidentelor de circulație stau însă adesea cauze și de altă natură: consumul de alcool, slaba pregătire profesională a conducătorilor auto etc. În acest sens, trebuie relevată îndatorirea factorilor de răspundere din unitățile agricole, de a se ocupa cu mai multă perseverență de ridicarea calificării și de educarea conducătorilor de autovehicule.

Lt. Ion ȘERBĂNESCU
Lt. maj. Ion FONOS
de la Inspectoratul general al Miliției

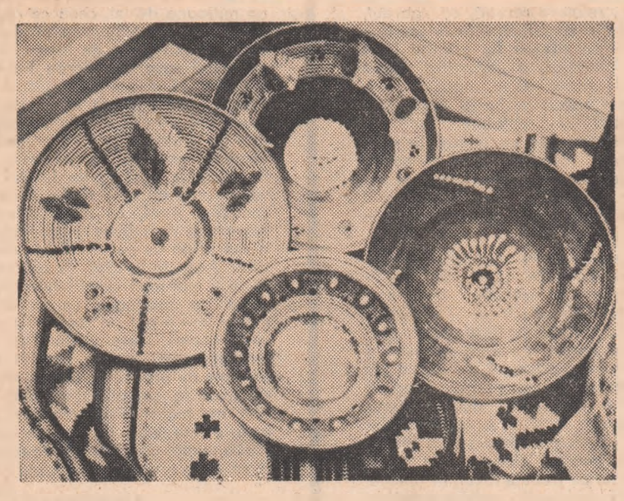

Frumoasele vase de ceramică din satele sucevene sînt cunoscute azi nu numai în partea locului, ci în întreaga țară și chiar peste hotare. În fotografie: **cîteva din realizările cu motive tradiționale, ale meșterilor locali**

CĂRȚI NOI

Legumele, fructele și... frumusețea

După primele trei lucrări apărute în colecția „Caleidoscop“, („300 de rețete pentru scoaterea petelor“, „În lumea plantelor de leac“ și „Cum păstrăm alimentele în gospodărie“) — Editura Agro-Silvică a trimis de curînd în librării o nouă carte de acest gen, intitulată „*Legumele, fructele și... frumusețea*“, de Mariana Ionescu.

Din cuprinsul celor 132 de pagini, cititoarele iau cunoștință de numeroase rețete de măști cosmetice și de alte preparate din plante și fructe care au efecte în privința păstrării și înfrumusețării tenului.

Lucrarea se încheie cu un „calendar“, pe luni, în cadrul căruia sînt indicate legumele, fructele și salatele ce pot fi consumate în scopuri cosmetice.

Studii briografice în unele formațiuni de vegetație în România

Pe baza cercetărilor efectuate timp de peste 20 de ani, autorul — Tr. I. Ștefureac, analizează, în primul rînd din punct de vedere floristic, asociațiile muscinale din anumite tipuri de sărături (din marginea lacului Cîlcescu — Munții Parîng și din pădurile de rășinoase ale unor masive din Carpații orientali).

Se delimitează și se descriu noi asociații muscinale, subasociații sau variante, precum și stadii de evoluție și de succesiune, aspecte sezoniere, dîndu-se, de asemenea, unele explicații cu privire la geneza anumitor elemente briofloristice și asociații muscinale.

Lucrarea, apărută în Editura Academiei, reprezintă o contribuție nouă în evoluția cercetărilor de briologie în țara noastră.

„Umbra“ de la crama Cernat

De cîtva timp, la crama Cernat a I.A.S. Odobești, situată pe raza comunei Cîmpineanca, județul Vrancea, se petrecea un fapt învăluit de mister. Noapte de noapte, vinul din două budane se... evapora! Fix la miezul nopții, budanele sunau a gol!

Bietul cramagiu, Vasile Irimia, își făcea cruce și umplea budanele din nou, ca să deslușească minunea. Încuia ușa de la intrarea în crama cu trei lacăte, stătea la pîndă, dar vinul tot dispărea. Vin vechi, limpede ca lacrima, aromat.

Este înștiințată miliția și cîteva nopți la rînd milițienii supraveghează crama. De fiecare dată însă, în zori, găseau budanele tot goale. Lacătele la locul lor, neclintite. Într-un colț mai întunecos al cramei se descoperiră cinci bidoane din material plastic, a 20 de litri fiecare, și un bidon de 50 de litri, toate goale! Atunci în ce a fost transportat vinul? Și pe unde au intrat și ieșit tîlharii?

Organul de miliție trimite la fața locului o echipă operativă. Cercetările acesteia scot la iveală cîteva urme ce duc la un gemulet de aerisire a cramei. Gemuletul este demontat și așezat la loc de formă...

...Noapte. Întuneric beznă. O umbră se apropie, tiptil, de gemulet. Echipa operativă este gata să intervină. Folosind o scară de frînghie, „Umbra“ se strecoară în cramă. „Atenție“! Va ieși în curînd“, șoptește cpt. Victor Spînu celor din echipă.

Au tot așteptat... Prin gemuletul acela însă n-a mai ieșit nimeni. S-a cercetat crama, metru cu metru. Nici țipenie de om, dar nici vin în budanele cu pricina! Toate bidoanele găsite cu o seară în urmă fuseseră umplute cu vin și scoase din cramă într-un timp record. Pe unde...?

Folleton

Intră în acțiune ofițerii Gheorghe Ocheșelu, Gheorghe Vieru, și Gheorghe Nichitelea. Folosind metode științifice și cîinele de serviciu, ei descoperă o altă ieșire, în partea opusă a cramei, pe unde nu bănuia nimeni că se poate pătrunde. De aici, peste cîmpuri, urme de pași și apoi de sanie. Fugarul sau fugarii nu puteau fi prea departe...

Se înserase cînd, la intrarea în Focșani, Nicolae Gheorghiu a oprit caii să mai răsufle. Se credea și de astă dată în siguranță. Colaboratorul său dispăruse mai înainte, pe o altă potecă. Gheorghiu pîpăi grămada de paie din sanie. Bidoanele cu vin erau acolo. Simți nevoia să-și ude gîtlejul și trase un bidon...

N-a mai apucat să bea. Cîinele îi sărise în spate și omul se prăbuși peste sanie. Echipa operativă, sub comanda cpt. Victor Spînu din cadrul miliției Focșani, elucidase misterul.

În fața probelor atît de evidente, Nicolae Gheorghiu, de loc din comuna Broșteni, și-a recunoscut fapta și a declarat... cinstit cantitatea de vin furată: 2 200 de litri. Așa era.

— L-am vîndut. Vinul bun are preț!

Păi și el, Gheorghiu, are un... cazier bogat — trei condamnări, din care ultima de 10 ani, toate pentru infracțiuni de furt din avutul obștesc.

Pe celălalt infractor îl cheamă Nicolae Coșug. E din Focșani, fără ocupație, condamnat și el, cu cîțiva ani în urmă, pentru abandon familial.

S-au întîlnit, zic ei, la un... pahar de vin și nu s-au mai despărțit...

M. BORZA

DIN PROGRAMUL DE TELEVIZIUNE

pe săptămîna 20—26 aprilie

DUMINICĂ: Programul I: 8,30 — Ora exactă. Cum va fi vremea?; 8,40 — Emisiune pentru copii și școlari; 10,00 — ORA SATULUI. *Din cuprins:* ● Agenda campaniei agricole de primăvară ● Curier științific — dozarea insecticidelor cu ajutorul microsiringii, stabilirea eficacității insecticidelor, determinarea fitotoxicității fungicidelor ● Poșta Emisiunii ● Revenim la vechi adrese (Pe urmele materialelor difuzate) ● Buletin agro-meteorologic ● Tineri soliști de muzică populară românească; 11,00 — Caleidoscop muzical-coregrafic; 12,00 — De strajă patriei; 12,30 — Concert simfonic; 13,15 — Publicitate; 13,30 — Închiderea emisiunii de dimineață; 16,00 — DUMINICA SPORTIVĂ: ● *Fotbal:* Petrolul — Progresul. Transmisiune de la Ploiești ● Filmul documentar: „Armonie și efort“; 18,30 — Zoo. Din viața animalelor; 19,00 — TELEJURNALUL DE SEARĂ; 19,15 — De pe strune de vioară; 19,45 — Desene animate; 20,00 — Filmul artistic: „Prostănacul“. Coproducție franco-italiană: 21,30 — Concert de seară; 22,15 — Varietăți pe peliculă; 22,30 — TELEJURNALUL DE NOAPTE; 22,40 — Telesport; 23,00 — Închiderea emisiunii. *Programul II:* 20,00 — Telex TV; 20,05 — Studioul mic: „Sanda“ de D. R. Popescu; 20,40 — Telecinemateca umorului; 21,05 — Capodopere ale muzicii universale; 21,45 — Închiderea emisiunii.

LUNI: 17,30 — Telex TV; 17,35 — TV pentru specialiștii din industrie; 18,05 — Limba franceză. Lecția 55; 18,30 — Șoimii — emisiune pentru tineret; 19,00 — TELEJURNALUL RE SEARĂ; 19,30 — Gong — emisiune de actualitate teatrală: 20,00 — „Steaua fără nume“ — emisiune-concurs de muzică ușoară; 21,00 — Roman foileton: „Forsyte Saga“ (XXV); 21,50 — Film documentar: „Alături de Lenin“; 22,10 — Artă plastică; 22,25 — Pygmalion — montaj muzical-literar; 23,10 — TELEJURNALUL DE NOAPTE; 23,20 — Închiderea emisiunii.

MARȚI: 17,30 — Telex TV; 17,35 — Emisiune pentru elevi; 18,05 — Limba engleză. Lecția 54; 18,30 — Micii meșteri mari — emisiune, pentru pionieri și școlari; 19,00 — TELEJURNALUL DE SEARĂ; 19,30 — Actualitatea științifică; 20,00 — Seară de teatru: „Dansul morții“ de Strindberg; 22,10 — Film documentar; 22,25 — Selecțiuni din concertul organizat la Budapesta de Consiliul Mondial al Păcii; 23,10 — TELEJURNALUL DE NOAPTE; 23,20 — Închiderea emisiunii.

MIERCURI: 11,00 — Limba franceză. Lecția 55 (reluare); 11,30 — Limba engleză. Lecția 54 (reluare); 12,00 — TV pentru specialiștii din industrie (reluare); 12,30 — Închiderea emisiunii de dimineață; 17,30 — Telex TV; 17,35 — TV pentru specialiști. Medicină; 18.05 — Limba germană. Lecția 52; 18,30 — Club XX — emisiune pentru tineret; 19,00 — TELEJURNALUL DE SEARĂ; 19,30 — „Pe cărarea dorului“ — muzică populară românească; 19,45 — Monografii contemporane; 20,05 — Tele-cinemateca: „Viața furată. Cu Bette Davis și Glena Ford. Unicul film în care marea actriță joacă un rol dublu; 21.55 — Dialog cu telespectatorii; 22,15 — Avanpremieră; 22,30 — Itinerar european; 22,45 — Cărți și autori; 23,00 — TELEJURNALUL DE NOAPTE; 23,10 — Închiderea emisiunii.

JOI: Programul I: 11,00 — Limba germană. Lecția 52 (reluare); 11,30 — Emisiune pentru elevi; 12,00 Închiderea emisiunii de dimineață; 17,30 — Telex TV; 17,35 — Emisiune pentru elevi; 18,05 — Limba rusă. Lecția 54; 18,30 — Studioul pionierilor; 19,00 — TELEJURNALUL RE SEARĂ; 19,30 — „Întrebări la care s-a răspuns... Întrebări la care nu s-a răspuns“. Emisiune de știință; 20,00 — Seară de teatru: „Fotografii mișcate“ (II). Scrisorile. De Ilie Păunescu; 21,30 — Prim plan: Franz Xaver Dressler; 21,50 — „Glasul primăverii“; 22.20 — Film TV; 22,40 — Lira — emisiune de versuri; 22,55 — TELEJURNALUL DE NOAPTE; 23,05 — Închiderea emisiunii. *Programul II:* 20,00 — Telex TV; 20,05 — Concert simfonic; 21,05 — Filmul artistic: „Împușcături pe portativ“ — o producție a Casei de filme București; 22,30 — Închiderea emisiunii.

VINERI: 10,30 — TV pentru specialiști. Medicină (reluare) 11,00 — Emisiune pentru elevi (reluare); 11,30 — Limba rusă. Lecția 54 (reluare) 12,00 — Limba spaniolă. Lecția 56; 12,30 — Închiderea emisiunii de dimineață; 17,30 — Telex TV; 17,35 — Tribuna economică; 18,05 — Limba spaniolă. Lecția 56 (reluare); 18,30 — Nuntă-n Maramureș — emisiune pentru tineret; 19,00 — TELEJURNALUL DE SEARĂ; 19,30 — Cîntă o formație instrumentală condusă de Tudor Pană; 19,50 — Desene animate; 20.00 — Film artistic: „Studiu despre femei“ — o producție a studiourilor din R. P. Ungară; 21,30 — Reflector; 21,45 — Mult e dulce și frumoasă. Emisiune de limba română; 22,10 — Teleglob — emisiune de călătorii geografice; 22,30 — Cronica muzicală de Silviu Gavrilă; 22.45 — TELEJURNALUL DE NOAPTE; 23,00 — Închiderea emisiunii.

SÎMBĂTĂ: Programul I: 17,30 — Telex TV; 17,35 — Medicul vă sfătuiește; 17.50 — Emisiune pentru copii și școlari; 19,00 — TELEJURNALUL DE SEARĂ; 19,30 — Cadran — emisiune de actualitate internațională; 20,00 — Tele-enciclopedia; 21,00 — Muzică populară; 21,15 — Film serial: „Bonanza“; 22,05 — Invitații noștri; 22,45 — TELEJURNALUL DE NOAPTE; 23,00 — Închiderea emisiunii. *Programul II:* 20.00 Telex TV; 20.05 — Poezie contemporană românească; 20.25 — Roman foileton: „Aventurile căpitanului Kloss“ (IV); 21.15 — Recitalul de simbătă seara; 21.55 — Agenda artistică; 22.15 — Închiderea emisiunii.

NICI O GOSPODĂRIE FĂRĂ O ASIGURARE FACULTATIVĂ DE ANIMALE

ASIGURAREA DE ANIMALE

Fiecare bun gospodar se preocupă ca veniturile obținute din activitatea sa să fie folosite cît mai bine pentru bunăstarea familiei : își construiește o casă, pe care o orînduiește cu mobilă, cumpără o mașină de cusut, aparat de radio, televizor și multe alte lucruri necesare oricărui țăran cooperator din zilele noastre. Aceste preocupări se vădesc și în activitatea cooperativelor agricole de producție, interesate în asigurarea prosperității întregii unități și a fiecărui membru în parte.

Multi dintre gospodarii satelor au animale, bunuri de preț care aduc foloase multiple. Multe cooperative agricole cresc un important număr de animale. Este firesc deci ca această bogăție, ce o constituie animalele, să fie protejată și înmulțită.

Dar, după cum știm, sînt o serie de cauze care pot duce la pierirea animalelor (incendiu, inundație, epizootii etc.). Una din posibilitățile de acoperire a pagubelor este asigurarea facultativă de animale, care completează asigurarea de animale prin efectul legii.

Existența acestei asigurări a avut și are un rol însemnat în menținerea sptelului. Administratia Asigurărilor de Stat plătește anual sume importante (despăgubiri ca urmare a daunelor la animale) care ajută atît unităților socialiste, cît și cetățenilor să-și înlocuiască animalele pierite.

Pentru o cunoaștere mai amănunțită a acestei forme de asigurare punem la dispoziția cititorilor datele ce urmează.

Există două forme distincte : **asigurarea facultativă de animale,** care poate fi încheiată atît de cetățeni, cît și de unitățile socialiste, și **asigurarea facultativă de abonament, care poate fi încheiată numai de cooperativele agricole de producție.**

Ne referim mai întîi la prima formă de asigurare.

Administrația Asigurărilor de Stat **asigură facultativ** următoarele animale sănătoase, aparținînd cetățenilor :

— vitele cornute mari (boii, taurii, vacile, bivolii și bivolițele), în vîrstă de la 6 luni ;

— cabalinele (caii, armăsarii și iepele), în vîrstă de la 1 an pînă la 15 ani ;

— porcinele (porcii, vierii și scroafele), în vîrstă de la 6 luni ;

— ovinele și caprinele (oile, caprele, berbecii și țapii) în vîrstă de la un an.

Nu pot fi asigurate :

— animalele aflate în gospodărie, în a căror îngrijire nu se respectă regulile zooigienice și sanitar-veterinare, din care cauză animalele sînt amenințate de îmbolnăvire sau pierire ;

— animalele bolnave, istovite, schiloade, oarbe, cele care au suferit un accident ce poate duce la pierirea lor, cele din localitățile în care s-a stabilit carantină, cu excepția animalelor din speciile care sînt imune la boala pentru care s-a declarat carantina, precum și animalele care au reacționat pozitiv la examinarea pentru tuberculoză sau bruceloză ;

— porcinele aflate în localitățile situate în zona inundabilă a Dunării și în Deltă.

Asigurarea de abonament a fost introdusă în anul 1963, dovedindu-se an de an sprijin prețios pentru cooperativele agricole de producție. Particularitatea acestei asigurări constă în faptul că ea se încheie global, pentru toate animalele din aceeași specie.

Avantajele asigurării de abonament constă în faptul că, neavînd un termen de expirare dinainte stabilit, ea, este valabilă în continuare, trimestru după trimestru, sau an după an. Ca urmare, cooperativele agricole de producție asigurate nu mai sînt nevoite să urmărească termenul expirării asigurării în vederea reînnoirii, spre a contracta — la diferite perioade — noi asigurări. Așa dar, cooperativele agricole de producție pot să aleagă fie asigurarea de abonament, fie asigurarea facultativă obișnuită.

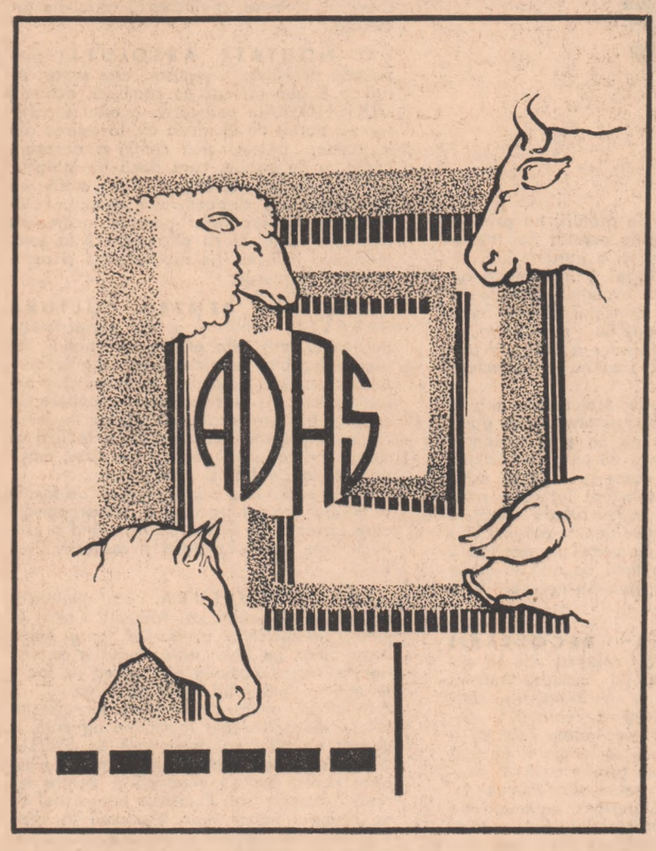

Încheierea asigurărilor și plata primelor

Mai înainte de a săvîrși un lucru e bine să știm cum anume îl vom face. Orice gospodar știe care este „prețul" acestor cuvinte. De aceea, înainte de a o încheia trebuie să cunoaștem cîteva date despre încheierea asigurării. Aceasta se încheie pe termen de un an. La cerere se poate face și pe o perioadă mai scurtă, dar cel puțin 6 luni pentru bovine, porcine, ovine și caprine.

Asigurarea se încheie în baza declarației de asigurare semnată de solicitant, pentru toate animalele sănătoase de rasă și de rasă comună din grupa sau grupele de vîrstă ce se asigură, care se află în gospodăria asiguratului.

Primele de asigurare se achită integral la contractarea asigurării.

La cererea asiguratului, primele de asigurare care depășesc suma de 100 de lei (de fiecare contract) anual la asigurarea bovinelor, porcinelor, ovinelor și caprinelor pot fi plătite în rate semestriale eșalonate astfel : 70 la sută din prima anuală la încheierea și primirea contractului și 30 la sută din aceasta, după 4 luni socotite de la începutul asigurării ; plata poate fi făcută organului ADAS, prin C.E.C., sau prin mandat poștal.

La asigurările în curs se pot încheia asigurări suplimentare pentru majorarea sumelor asiguate inițial, precum și pentru asigurarea altor animale decît cele asigurate inițial, dar care fac parte din aceeași grupă cu acestea din urmă.

Contractele de asigurare se încheie prin agenții de asigurare, responsabilii cu munca ADAS, cooperativele de credit, inspectorii de asigurare sau direct prin unitățile ADAS.

NU UITAȚI:

REÎNNOIȚI ASIGURĂRILE!

În cazul reînnoirii asigurării, plătind primele înainte de încetarea răspunderii Administrației Asigurărilor de Stat pentru asigurarea în curs, animalele pot fi asigurate în continuare pentru aceleași sume sau pentru sume mai mari. Reînnoirea oferă așadar asiguraților avantajul de a beneficia fără întrerupere, de foloasele asigurării, pentru animalele care au fost înainte asigurate și care sînt cuprinse în noua asigurare, deci fără așteptarea celor 5 zile (pentru cazurile de accidente) și de 26 de zile (pentru celelalte cazuri) privind intrarea în vigoare și plata despăgubirilor, la contractele noi încheiate.

Asigurarea de abonament care se încheie numai de cooperativele agricole de producție, neavînd un termen de expirare, este valabilă an după an (dacă nu este denunțată de unitatea respectivă). Ca urmare, cooperativele agricole de producție asigurate nu trebuie să urmărească termenul expirării asigurării în vederea reînnoirii, nu trebuie să contracteze — la diferite perioade — noi asigurări. Tot ca urmare a continuității asigurării, primele de asigurare se plătesc în rate trimestriale.

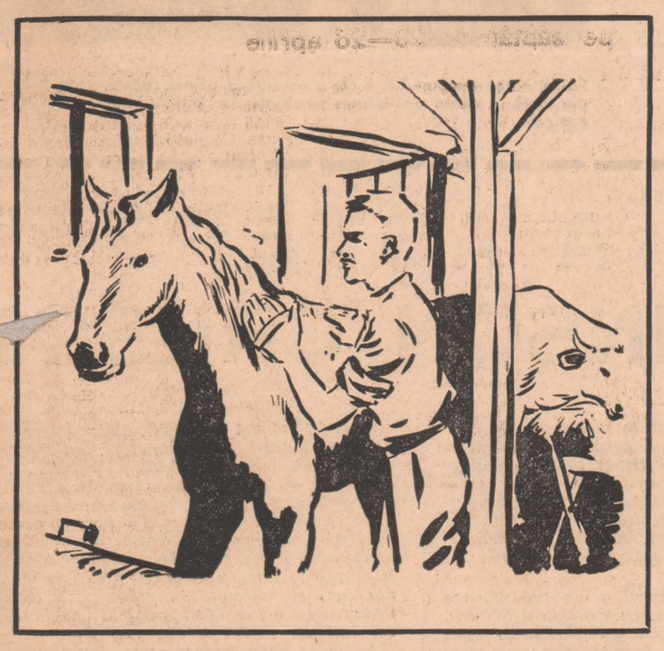

Obligațiile asiguraților

Asigurarea este un contract încheiat între asigurator (ADAS) și asigurat. In aceste condiții, e firesc ca și asiguraților să le revină unele obligații în cadrul relațiilor de asigurare care se stabilesc. Astfel, asiguratul este obligat să-și întrețină animalele în bune condiții și în conformitate cu regulile zooigienice și sanitar-veterinare de îngrijire, hrănire, întreținere și folosire și să ia toate măsurile ce depind de el pentru prevenirea îmbolnăvirii și pieirii animalelor asigurate ; să anunțe medicului veterinar de stat tehnicianului sau agentului veterinar de stat boala sau accidentul animalului și să execute tratamentul prescris de organul veterinar pentru animalul bolnav sau accidentat, iar, în cazul cînd se constată boli contagioase, să respecte cu strictețe regulile de carantină și măsurile de izolare și dezinfectare stabilite de către organul respectiv.

Dacă animalul a suferit un accident și amenințarea de moarte este reală, asiguratul este obligat să anunțe aceasta imediat medicului veterinar de stat, tehnicianului sau agentului veterinar de stat, iar în cazul lipsei acestora, comitetului executiv al consiliului popular comunal sau orășenesc.

De asemenea, asiguraților sînt obligați să înștiințeze în scris despre pieirea animalelor asigurate în termen de 24 de ore de la data pieirii : în sate, comitetul executiv al consiliului popular comunal; în orașe, direcțiile județene ADAS sau punctele operative de lucru ale Administrației Asigurărilor de Stat, iar dacă în localitate nu există unitate ADAS, comitetul executiv al consiliului popular orășenesc.

CAZURILE ÎN CARE SE ACORDĂ DESPĂGUBIRILE

Despăgubirea pagubelor suferite de asigurați, reprezintă o latură importantă a activității Administrației Asigurărilor de Stat. Este bine, așadar, să cunoaștem în cazul asigurării de animale în ce cazuri se acordă despăgubiri.

Administrația Asigurărilor de Stat acordă despăgubiri în cazurile de pieire a animalelor asigurate în urma bolilor, epizootiilor sau accidentelor.

Iată cîteva din aceste accidente :

● focul, explozia, trăsnetul, acțiunea curentului electric, cutremurul de pămînt, surparea de teren, inundația, furtuna, uraganul, viscolul, grindina, înghețul etc.

● atacul fiarelor sau al altor animale, mușcătura șerpilor, înțepătura insectelor veninoase, otrăvirea subită cu ierburi sau substanțe toxice, umflarea (meteorizarea acută) din cauza furajelor etc.

● insolația, asfixierea, înecul, lovirile sau rănirile subite, căderile, leziunile interne provocate de înghițirea de obiecte (cu excepția leziunilor de reticulită sau pericardită traumatică), distocia (fătarea grea), castrarea făcută de organele veterinare etc.

Trebuie să reținem, totodată, că despăgubiri se mai acordă și în cazurile de sacrificare a animalelor, dacă aceasta s-a făcut pe baza dispoziției medicului veterinar de stat, în legătură cu aplicarea măsurilor de prevenire și combatere a epizootiilor ; pe baza dispoziției medicului veterinar de stat sau tehnicianului veterinar de stat, în urma unei boli incurabile, care exclude posibilitatea utilizării pe mai departe a animalului sau a unei boli care amenință animalul cu moartea sigură ; pe baza dispoziției medicului veterinar de stat, a tehnicianului sau agentului veterinar de stat, iar în lipsa acestora a unui membru al comitetului executiv sau a secretarului consiliului popular comunal sau orășenesc, cînd animalul a suferit un accident și este amenințat de moarte sigură.

De asemenea, se acordă despăgubiri și în cazul scoaterii animalelor din gospodărie, în baza ordinului autorităților veterinare, pentru combaterea morvei sau anemiei infecțioase.

Important de reținut că despăgubirile se plătesc, în caz de accident, dacă pieirea sau sacrificarea animalului a avut loc după cinci zile socotite de la ora 24 a zilei în care s-au plătit primele de asigurare și s-a întocmit contractul de asigurare ; în caz de boală, dacă pieirea, sacrificarea sau scoaterea din gospodărie a avut loc după 26 de zile, socotite ca mai sus.

E bine să știți!

● *308 milioane de lei este cifra care indică despăgubirile acordate de Administrația Asigurărilor de Stat în anul 1968, pentru pagubele la animale. Cu ajutorul acestei sume, asiguraților au avut posibilitatea să-și înlocuiască animalele pierite.*

● *Intr-un singur an — 1968 — Administrația Asigurărilor de Stat și-a materializat răspunderile asumate, plătind peste 820 mii de pagube de tot felul și cca. 80 de mii de sume asigurate. Aceasta este o dovadă că atunci cînd trebuie, ADAS.. plătește !*

● *O dovadă în plus că asigurările de animale au convins cooperativele agricole și pe cetățeni de avantajele și utilitatea lor este exprimată cifric astfel : peste 22 000 000 de animale asigurate în anul 1968.*

● *In activitatea sa, Administrația Asigurărilor de Stat s-a preocupat în permanență de plata la timp și în cele mai bune condiții a despăgubirilor. Un exemplu concludent îl constituie recenta reglementare care prevede că plata unor despăgubiri de asigurare să se facă și prin punctele operative de lucru.*

CHIRILĂ A FOST PREVĂZĂTOR...

— Asta-i, femeie, nu e de ajuns să-ți faci pe lîngă casă numai ceea ce ai nevoie. Mai trebuie să știi să le și îngrijești, să le și păzești. Ia, cu animalele ! Ce le poate păzi mai bine decît o asigurare ? De-aia am încheiat o asigurare facultativă de animale. S-o punem bine că cine știe...

Trecuse cîtăva vreme, de cînd Chirilă îi spusese nevesti-si vestea cu încheierea asigurării. Intr-una din zile, pe cînd se aflau la masă, numai ce aude dinspre șosea larmă de oameni.

— „Dă fuga, omule, și vezi ce-i".

In fața porții, cîțiva oameni își explicau unul altuia cum s-a întîmplat.

— „Ți-a omorît porcul, Chirilă", făcu unul.

— „Se mai întîmplă", spuse Chirilă liniștit.

Căută prin casă, luă contractul de asigurare și se duse la consiliul popular comunal. Cei care știau ce avantaje oferă asigurarea de animale înțelegeau de ce Chirilă a rămas așa de calm după paguba suferită.

Cu banii primiți drept despăgubire de la ADAS, Chirilă a trecut peste necaz. A mai adăugat ceva și și-a luat alt porc. Dacă-l întreabă cineva despre întîmplarea cu porcul, parcă-l aud că răspunde : „nici unui gospodar nu trebuie să-i lipsească o ASIGURARE FACULTATIVĂ DE ANIMALE" !

AGRICULTURA PE GLOB

ORIENTĂRI CONTEMPORANE ÎN CONSTRUCŢIA DE TRACTOARE ŞI MAŞINI AGRICOLE

Săptămîna internaţională a agriculturii, care constituie o manifestare tradiţională pentru începutul de martie la Paris, a fost marcată în acest an de cel de al 40-lea Salon internaţional de tractoare şi echipament agricol. Invitat la aceste manifestări de către Comitetul de organizare, am avut prilejul să iau cunoştinţă de cele mai noi şi semnificative realizări ale tehnicii mondiale, ca şi de tendinţele şi orientările care se manifestă în construcţia de tractoare şi maşini agricole, în vederea creşterii eficienţei economice în toate sectoarele de producţie agricolă.

Ing. Petru MOLDOVAN

prim vicepreşedinte al Consiliului Superior al Agriculturii

TRACTOARELE prezentate au ocupat cel mai mult loc în standurile expoziţiei, şi ca număr şi ca variante. Ne-a fost uşor să constatăm că în domeniul construcţiei de tractoare tendinţele şi orientările actuale se manifestă în realizarea de tractoare mai mari de 100 CP, ajungînd pînă la 140 CP, echipate cu transmisii hidrostatice. În acelaşi timp se prezintă din ce în ce mai des versiunea tractorului pe patru roţi motrice.

Se remarcă, totodată, tendinţa spre construcţia tractoarelor „enjambeur" cu 2 şi 4 roţi motrice, destinate efectuării de lucrări în plantaţiile de vii şi în culturile de legume cu portul înalt. În sfîrşit, trebuie să subliniem şi preocuparea constructorilor, vădită, de altfel, de a asigura confortul şi protejarea sănătăţii tractoristului, siguranţa în exploatare şi sporirea randamentului la tracţiune. În acest scop, scaunele au forme studiate, suspensia lor este reglabilă şi poziţia variabilă, fiind în măsură să absoarbă socurile provocate de trepidaţii şi denivelările terenului. Cabinele sînt construite în aşa fel încît ele nu dau vibraţii, permit un montaj uşor, se închid complet, asigurînd astfel protecţie contra vîntului, ploii, frigului, prafului etc., iar în caz de răsturnare pot să apere omul.

Pe planul sporirii randamentului la tracţiune, toate tractoarele noi au posibilitatea balastării pe faţă sau lateral către faţă. Ele sînt echipate cu roţi de aderenţă, de diferite forme, în funcţie de destinaţie, cultură şi tipul de sol. Ridicătoarele hidraulice au fost perfecţionate ; a crescut numărul punctelor de control şi de corecţie automată, simplificîndu-se modul de comandă.

UTILAJELE PENTRU PRELUCRAREA SOLULUI vădesc faptul că toate fabricile cu renume au şi realizat pluguri, grape cu discuri şi cultivatoare pentru tractoarele de putere mărită. Se manifestă tendinţa spre plugurile reversibile, indiferent dacă acestea sînt purtate sau semipurtate. Fabricaţia cormanelor s-a diversificat simţitor — în sensul că se produc cormane de tip american pentru toate tipurile de sol, cormane helicoidale H pentru terenurile uşoare, cilindrice pentru arături adînci, semicilindrice şi helicoidale pentru terenurile foarte grele.

Un element nou îl constituie faptul că s-a îmbunătăţit tipul de plug pentru efectuarea arăturilor după recoltarea porumbului, în vederea însămînţărilor de toamnă, ceea ce prezintă o deosebită importanţă şi pentru lucrările de la noi.

În construcţia cultivatoarelor s-au desprins două tendinţe şi anume : una de a se construi cultivatoare cu dinţi rigizi şi groşi pentru a lucra solul în profunzime, iar alta de a construi cultivatoare cu dinţi flexibili pentru mobilizarea solului către suprafaţă prin efectul vibrării. Cultivatoarele din prima categorie se construiesc cu piese active în formă de săgeată, putînd să lucreze pînă la o adîncime de 40 cm.

Ca o noutate recentă şi cu tendinţă de extindere, se înscrie grapa articulată, acţionată de la priza de forţă a tractorului. Acest tip de grapă se foloseşte atît toamna după arături proaspete, cît şi primăvara după deszăpezire pentru realizarea, într-un termen scurt, a unui bun pat germinativ. Acest tip de grapă cu 3—4 bare prevăzute cu dinţi de cel puţin 21 cm este considerata ca singura maşină eficientă tehnic şi economic printre maşinile destinate pregătirii solului în vederea însămînţării. Barele cu dinţi sînt articulate între ele, iar în timpul lucrului au o mişcare alternativă, ceea ce favorizează mărunţirea solului.

CONSTRUCŢIA MAŞINILOR DE SEMĂNAT ŞI DE FERTILIZAT a marcat progrese care constau, în special, în precizia distribuirii seminţelor, uşurarea reglării debitelor, precum şi în executarea uşoară a verificării funcţionării şi controlului lucrului efectuat. Tendinţa actuală în construcţia maşinilor de semănat este îndreptată către maşinile complexe, care printr-o singură trecere să execute pregătirea terenului, administrarea îngrăşămintelor lichide şi solide, a erbicidelor, insecticidelor, precum şi semănatul, tasatul etc. În cadrul acestei tendinţe s-au conturat două tipuri de maşini şi anume : maşini care execută lucrări multiple — inclusiv semănatul, în teren nearat, printr-o singură trecere, şi maşini a căror construcţie permite efectuarea unor lucrări multiple în arături, tot printr-a singură trecere. Apariţia acestor noi tehnologii în cultura grîului şi a porumbului, denumite „minimum tillage" (minimum de lucrări), este consecinţa evoluţiei actuale a agriculturii, al cărei principal obiectiv economic constă în creşterea randamentului muncii şi al cărei obiectiv agronomic priveşte ameliorarea şi stabilitatea structurii solului.

Piesele active pentru prelucrarea solului şi pregătirea patului germinativ sînt de două feluri : rotative faţă de un plan orizontal şi tot rotative, dar faţă de un plan vertical. Ambele modele de piese cu care se echipează maşinile de semănat lucrează solul în fişii pe lăţimi corespunzătoare fiecărei culturi, ca de exemplu : pentru porumb sau alte prăşitoare lăţimea benzii nu depăşeşte 25 cm. În funcţie de tipul de maşină şi de lăţimea ei de lucru, puterea necesară este de 40—100 CP.

MECANIZAREA RECOLTĂRII FURAJELOR a fost reprezentată în expoziţia de la Paris prin numeroase maşini în construcţia cărora se manifestă grija continuă pentru îmbunătăţirea calităţii construcţiilor. Astfel, deşi cositoarea rotativă a apărut de cîţiva ani, o serie de firme au prezentat-o ca noutate tocmai datorită multiplelor îmbunătăţiri aduse. Cositoarea rotativă este o maşină purtată, acţionată de la priza de forţă a tractorului ; ea lucrează uşor în toate culturile dense şi cu masă vegetativă bogată. Aparatul de tăiere este format din 2—3—4—5 şi chiar 6 tamburi rotativi, pe care sînt montate 8 cuţite (pe fiecare tambur).

O altă maşină folosită la recoltarea furajelor este aceea pentru aerisirea brazdei cosite, fără întoarcerea ei. Această maşină este considerată ca superioară maşinilor de întors cu piepteni, celor cu discuri, celor de tip lanţ cu dinţi şi celor cu rotor şi dinţi, care lucrează agresiv, fiind în acelaşi timp şi greble.

Ceea ce a apărut ca noutate, sub formă de prototip, este grebla rotativă în plan orizontal. Această maşină este compusă dintr-un rotor orizontal pus în mişcare de la priza de putere a tractorului — prin axul cardanic. Pe acest rotor sînt montate 6 braţe de fip furcă, fiecare putîndu-se mişca odată cu rotorul şi după forma unei came, care fac să escamoteze furajul cosit, după ce parcurg o parte din circomferinţa rotorului la nivelul brazdei. Cu ajutorul acestei greble se poate delimita lăţimea brazdei şi tasarea ei.

Cu privire la combinele de recoltat cereale păioase şi porumb sub formă de boabe, tot ce a apărut ca îmbunătăţire este faptul că noile combine apar într-o carcasă cît mai apropiată de forma unui paralelipiped, aşezat cu lungimea paralelă cu solul. Înălţimea totală a combinelor scade din ce în ce mai mult, ca şi înălţimea carcasei în care se prelucrează cerealele recoltate.

O NOUTATE ABSOLUTĂ, prezentată de Massey Ferguson, este separatorul de boabe montat pe combină, denumit MULTI-FLOW. În realizarea acestui separator s-a pornit de la ideea că, la ieşirea din combină, paiele mai conţin o oarecare cantitate de boabe, care dacă nu integral, pot fi recuperate măcar parţial prin montarea pe combină a dispozitivului amintit. Folosirea acestui separator permite încărcarea debitului combinei cu circa 10—15 la sută, mărindu-i în acest fel randamentul şi reducîndu-se pierderile.

MAŞINILE PENTRU CULTURA SFECLEI continuă să fie perfecţionate în detaliu, atît cele pentru semănatul de precizie, pentru administrarea îngrăşămintelor chimice şi aplicarea tratamentelor antiparazitare, cît şi cele pentru recoltare. În ceea ce priveşte recoltarea sfeclei, în general se manifestă tendinţa de a realiza această operaţie în două şi trei faze, maşina lucrînd pe trei şi şase rînduri.

Pentru recoltarea păstăilor verzi de fasole se produc maşini tractate şi autopropulsate care lucrează pe două rînduri, avînd o productivitate de 1—1,5 ha/zi şi respectiv 2—4 ha/zi.

IN VITICULTURĂ, ca noutate a apărut presa continuă rotativă Colin — pentru prelucrarea strugurilor, care poate lucra direct pe teren între rîndurile de viţă de vie, făcînd posibilă extragerea pe loc a mustului şi înlăturînd astfel oxidarea.

În sfîrşit, pentru durificarea suprafeţelor la piesele active ale maşinilor agricole, a apărut un aliaj cu denumirea de STELLUGINE, care se livrează sub formă de electrozi pentru sudură electrică şi pentru sudură oxiacetilenică. Folosirea unui astfel de aliaj poate aduce mari economii la cheltuielile de exploatare şi îndeosebi la durificarea brăzdarelor de pluguri.

TRACTOARELE ROMÂNEŞTI de 45 CP şi de 65 CP pe două şi patru roţi motrice, ca şi noile modele din familia tractoarelor de 40 CP destinate executării lucrărilor în legumicultură, viticultură şi pomicultură, au fost primite la cel de al 40-lea Salon internaţional din acest an, de la Paris, cu viu interes de către specialiştii din Franţa şi din alte ţări. Aprecierea deosebită de care s-au bucurat exponatele industriei noastre de tractoare a fost demonstrată de afluenţa foarte mare şi permanentă a vizitatorilor la standurile noastre.

Gama tractoarelor româneşti, mult lărgită în ultimii ani, dovedeşte tendinţa spre diversificarea continuă a producţiei noastre de tractoare, ceea ce va contribui la extinderea mecanizării lucrărilor şi prin aceasta la creşterea eficienţei economice a tuturor sectoarelor de producţie agricolă.

MICROINTERVIU

O scrisoare din Roma

O scrisoare sosită de la Roma ne-a vestit că octogenarul savant român, I.C. Teodorescu, profesor universitar cu renume mondial a fost ales, cu unanimitate de voturi, membru corespondent al prestigioasei ACADEMIA ITALIANA DELLA VITE E DEL VINO. Am profitat de prilej pentru a solicita profesorului emerit I. C. Teodorescu o scurtă convorbire.

— Cum apreciaţi această nouă recunoaştere a activităţii dumneavoastră ştiinţifice pe plan internaţional ? Din cîte ştim, nu este prima.

— Domnul Giovanni Dalmasso, preşedintele Academiei italiene a viei şi vinului, propunînd alegerea mea ca membru corespondent străin al acestei înalte instituţii, calitate care mă onorează în mod deosebit, nu ştia probabil că pentru a doua oară în cariera mea, un for ştiinţific din Italia îmi solicită colaborarea : tot în Italia am fost numit, acum 56 de ani, colaborator al Institutului internaţional de agricultură de la Roma.

Oricum, cînd ai 83 de ani nu mai alergi după glorie, dar bucuriile sînt şi pentru mine tonifiante, ca... un vin bun. De fapt, nu eu, individul, sînt recunoscut, ci şcoala românească, progresele ştiinţei româneşti, bogăţia pămîntului nostru şi hărnicia oamenilor noştri. Sînt pensionar din 1948, dar pasiunea mea de o viaţă — via şi vinul — mă cheamă mereu în laboratoare, la congrese, concursuri, în mijlocul cercetătorilor şi studenţilor, peste tot unde pot fi util. Pentru mine odihna înseamnă prezenţă activă.

— La ce lucraţi în prezent ?

— Lucrez la o istorie a viţei şi vinului, în 3 volume.

— Cum apreciaţi stadiul activităţii ştiinţifice desfăşurate la noi pe tărîmul viţei şi vinului ?

— Am fost în multe ţări din Europa, Africa, cam peste tot pe unde viţa şi vinul sînt situate la loc de frunte. La congrese mai ales am cunoscut multe despre acest domeniu. Poate ştiţi paradoxul vieţii şi muncii mele : nu am miros. L-am pierdut în timpul primului război mondial. Dar, şi Beethoven a fost surd. Mi-am ascuţit celelalte simţuri. Ştiu să apreciez un strugure, un vin. Pot să spun cu toată răspunderea că noi ne găsim pe drumul spre o viticultură ştiinţifică. Primele rezultate sînt elocvente : de la 2 medalii de argint în 1957 la peste 200 de medalii de aur în prezent. Trebuie să muncim şi mai mult pentru ca vinul medaliat cu aur să ajungă pînă la ultimul consumator.

— Ce aşteptaţi de la viitor ?

— Am trecut de vîrsta cînd poţi spune cu seninătate cuvinte mari. Pămîntul nostru are o zestre, un har pe care nu le posedă nici un alt pămînt, de pe niciun meridian. Aştept multe daruri minunate de la pămîntul românesc, chiar şi diamante poate. Dar aştept mai presus de orice, ca pe pămîntul liber al ţării mele, vinul să capete caratele superlative.

Gh. STOICOVICI

Şasiul autopropulsat T-l. 6. M, o noutate a uzinei constructoare de maşini din Harkov, oferă posibilităţi multiple de întrebuinţare, în orice sezon agricol

CARNET ECONOMIC

PROGRESELE INDUSTRIEI DE ÎNGRĂŞĂMINTE

Solul, în întreaga lume — fireşte, atît cît este cultivat, — dispune acum de mai multe îngrăşăminte decît în trecut. Rezultatele anului 1967/68 arată ca producţia mondială de fertilizanţi a crescut cu 8,1 la sută în raport cu campania precedentă, atingînd 57,7 milioane de tone. Concomitent a crescut şi consumul, care s-a cifrat la 55 de milioane de tone.

Statisticile întocmite de F.A.O. indică o creştere mai substanţială în Europa (1,7 milioane de tone) a cărei industrie de specialitate a realizat, în perioada amintită 23,4 milioane de tone. In America de Nord şi Centrală, producţia de îngrăşăminte a ajuns la 17,6 milioane de tone (creştere — 1,2 milioane de tone). Uniunea Sovietică cu cele 8,2 milioane de tone a realizat un spor de circa 700 000 de tone, egal cu cel obţinut de industria ţărilor de pe continentul asiatic.

Printre consumatori, Europa se situează, de asemenea, pe primul loc, cu 136,5 kilograme de fertilizanţi la hectarul de teren arabil. Ea a fost urmată de America (59 kg), Oceania (36,7 kg), Uniunea Sovietică (29 kg), Asia (19 kg), America de Sud (14 kg) şi Africa (5,2 kg).

MERCUR ŞCHIOPĂTEAZĂ

Un semn : volumul comerţului mondial se află în creştere. Date privitoare la cel de al treilea trimestru al anului trecut arată că, pentru prima oară, pragul de 200 de miliarde de dolari pe 12 luni calendaristice a fost trecut. Mai precis, valoarea totalităţii exporturilor în perioada 30 septembrie 1967 — 30 septembrie 1968 se cifrează la 209 miliarde de dolari. Creşterea de 28 de miliarde reprezintă, după părerea experţilor, o diferenţă substanţială în raport cu rezultatele perioadei corespunzătoare a anului precedent.

Bilanţul notează, de asemenea, faptul că în perioada amintită, exporturile ţărilor industrializate au atins valoarea de peste 154 de miliarde de dolari, crescînd cu 24 de miliarde faţă de anul precedent.

E de la sine înţeles că această lărgire a exporturilor implică pe cea a importurilor în alte ţări.

De aici rezultă una dintre realităţile dramatice ale veacului nostru şi anume inechitatea căreia continuă să-i fie victime ţările slab dezvoltate. Acestea se află în situaţia de a vinde, sistematic, materii prime, în special agricole, la preţuri care scad treptat şi să cumpere produse industriale la preţuri în continuă creştere. Ele susţin, astfel, în bună parte creşterea exporturilor pe care o marchează ţările industrializate. Mai mult decît atît. Aceste ţări, în care aproximativ două treimi din populaţie trăieşte din agricultură, sînt silite să achiziţioneze chiar şi produse alimentare. Valoarea acestei categorii de importuri se ridică, în fiecare an — potrivit cifrei furnizate de preşedintele Băncii mondiale, Robert Mc Namara — la 4 miliarde de dolari. Deşi această cifră e foarte mare, prea mare, alimentaţia populaţiilor din ţările slab dezvoltate continuă să fie deficitară. Dar acesta este un alt aspect al chestiunii. Ceea ce rămîne, ca o concluzie dureroasă atunci cînd se vorbeşte despre comerţul mondial, este poziţia opusă a unor grupuri de parteneri — unii avuţi, alţii în nevoie — care nu dau semne că ar putea ajunge curînd la un echilibru. În raporturile cu ţările slab dezvoltate, Mercur, zeul antic al negustorilor continuă să şchiopăteze.

Printre experienţele realizate de Centrul de cercetări de la Riso, al departamentului danez al agriculturii, se numără cele care au ca obiectiv crearea, prin mutaţii cu radiaţii ionizante, a unor pomi pitici. Iată o livadă de meri şi cireşi „atomici". Cum s-ar zice pe la noi — mic dar voinic...

AICI A AŞTEPTAT ROBINSON CRUSOE

Bimotorul se roteşte în jurul principalului vîrf de munte al insulei, ca o insectă de noapte pe care o fascinează lumina. Pilotul caută pista de aterizare.

Pista ? Am fost preveniţi : Nu există aşa ceva. Ci numai un loc unde lava s-a prelins, formînd un fel de platformă.

„Se poate cobori", strigă pilotul. Reperase „pista". Cîteva tresăriri, o frînă energică şi iată-ne la Más a Tierra. Nici o insulă nu merită să figureze într-un repertoar al insulelor aventurilor mai mult ca aceasta : aici s-a desfăşurat fascinanta, fabuloasa aventură a lui Robinson Crusoe. O aventură care suscită asemenea ecouri romantice în inimile oamenilor şi copiilor încît povestea lui, după două secole şi jumătate de la prima sa editare, n-a fost dată uitării nici pînă astăzi.

Două secole şi jumătate : cu 250 de ani în urmă apărea la Londra prima povestire a aventurilor lui Robinson Crusoe. Titlul original al ediţiei încheiate la 25 aprilie 1719 era : „Viaţa şi ciudatele şi surprinzătoarele aventuri ale lui Robinson Kreautznaer de York, marinar care a trăit 28 de ani absolut singur pe o insulă pustie de lîngă coastele americane în apropiere de gura fluviului Orinoco, unde fusese aruncat de un naufragiu în cursul căruia au pierit toţi în afară de el ; cu amănunte despre modul în care a fost în cele din urmă eliberat de piraţi".

Acest titlu justifică mai multe observaţii. În primul rînd, corespunde unei epoci cînd era timp suficient pentru citit : dimensiunile sale sînt la scara celor 28 de ani de solicitudine atribuiţi lui Robinson. Secolele însă au operat prescurtările necesare. Numele eroului s-a condensat în Crusoe, iar titlul cărţii s-a redus la „Aventurile lui Robinson Crusoe".

A doua observaţie şi cea mai importantă este aceea că, pornind chiar de la titlu, autorul şi-a luat unele libertăţi în ce priveşte adevărul istoric : personajul care i-a servit ca model nu a trăit 28 de ani într-o insulă pustie, ci aproximativ patru ani. Insula nu era situată la vărsarea fluviului „Orenoque", adică în Marea Caraibilor, ci la 5 000 km spre sud-vest, de cealaltă parte a continentului sud-american, în acest arhipelag Juan Fernandez în care ne aflăm noi. Autorul a preferat să refacă povestea personajului său într-o insulă de la gurile fluviului Orinoco (Tobago) deoarece a avut probabil ocazia să facă o escală acolo.

Dar cine a fost autorul ? Născut la Londra în 1660 într-o familie de mici comercianţi, Daniel Foë (fără „De") devine şi el, la vîrsta de 25 de ani, negustor de mărunţişuri, după ce-şi petrecuse tinereţea călătorind. La scurt timp însă, îl regăsim armator, dar dă faliment. Se întoarce în Anglia, unde devine un fel de pamfletar al partidului whig (actualul partid liberal). Acuzat pentru faliment şi mai ales pentru pamfletele sale, este condamnat la închisoare. În 1719 el citeşte în cronica unui navigator, pe nume Woodes Rogers, că un marinar scoţian Alexander Selkirk, a fost descoperit într-o insulă pustie din apele sudice ale Pacificului, unde a stat patru ani şi patru luni. Inspirat de această întîmplare, se duce la editorul Taylor şi-i propune să scrie — sub formă romanţată — aventurile lui Alexander Selkirk.

După cît se pare, autorul a discutat, înainte de a-şi începe povestirea, cu marinarul Selkirk, deoarece în carte se găsesc precizări inexistente în scurta relatare a lui Woodes Rogers şi care corespund şi astăzi regiunii Más a Tierra : astfel peştera dominată de un teren povîrnit unde

Oameni, locuri, fapte

Robinson a fost aruncat („La 10 decembrie, eram cît p-aci să consider peştera mea terminată cînd, deodată, o masă imensă de pămînt s-a prăbuşit de sus cu atîta putere încît dacă aş fi fost în locul respectiv n-ar mai fi trebuit să-mi sap singur groapa pentru mormînt...").

In realitate, povestea lui Selkirk a fost mai puţin frumoasă decît s-a crezut. Om încăpăţînat, tip de pirat scoţian, el s-a certat pe mare cu ceilalţi marinari. Căpitanul a dat cîştig de cauză celorlalţi. Supărat, Selkirk a cerut — şi a obţinut — să fie debarcat pe insula pustie de la Más a Tierra. A coborît pe pămînt cu o armă şi ceva alimente. A trăit acolo complet solitar pînă cînd, 52 de luni mai tîrziu, un vas, al cărui echipaj fusese prevenit de ex-căpitanul său cuprins de remuşcări, a făcut escală în faţa insulei, l-a luat la bord şi l-a readus în Anglia.

Dar talentul artistului începe acolo unde adevărul devine avar. Şi Foë a dat frîu liber imaginaţiei. Cearta cu marinarii a fost uitată şi înlocuită de un naufragiu a cărui descriere avea să producă fiori cititorilor. Cele 52 de luni au devenit 28 de ani şi locul aventurii o sinteză între insula Más a Tierra şi Tobago.

Şi astfel reluată şi modificată, povestea lui Alexander Selkirk s-a bucurat de un succes nemaipomenit. Hannah, fiica autorului, a putut primi zestrea de care avea nevoie, iar tatăl ei şi-a adăugat la nume particula De. Cuprins de beţia victoriei, Foë a scris şi o urmare a aventurilor lui Robinson : acesta din urmă se întoarce la insulă, călătoreşte timp de şase ani pe mări şi ajunge la Londra la vîrsta de 70 de ani. Dar, aşa cum se întîmplă în majoritatea cazurilor, urmarea nu a fost decît o palidă imagine a operei iniţiale.

La scurt timp, autorul este dat uitării, dar succesul aventurilor lui Robinson Crusoe nu este desmînţit nici astăzi. Cel mai bun agent de publicitate al cărţii a fost Jean-Jacques Rousseau, care, în cartea „Emile", o considera ca cea mai potrivită lectură pentru copiii pînă la 15 ani.

Adevărul este că în momentul în care a apărut cartea, lumea civilizată nu cunoştea decît o cincime din suprafaţa globului. Africa, Asia, America (cu excepţia cîtorva regiuni străbătute de conchistadori) erau continente neexplorate. Viaţa lui Robinson, singur pe un pămînt necunoscut, a avut o valoare de actualitate pe care ar avea-o în zilele noastre staţionarea unui om pe altă planetă.

Dar dacă Robinson Crusoe a adus glorie şi avere istoriografului său, în schimb aventurierul însuşi nu s-a îmbogăţit cu nimic. Selkirk a murit în 1723, după patru ani de la prima editare a cărţii, la vîrsta de 45 de ani, fără să fi primit nici un ban din drepturile de autor. Singurul avantaj pe care i l-a adus succesul cărţii a fost titlul de căpitan secund care i-a fost acordat.

Cît priveşte insula, aceasta nu a început să se populeze decît după două secole de la episodul naufragiului voluntar. Ceea ce înseamnă că în conştiinţa populară nu există nici o tradiţie legată de aventurile lui Robinson-Selkirk. Tot ce ştiu cei 600 de locuitori este că, aici, cu multă vreme în urmă, a trăit un marinar despre care s-au scris multe cărţi, dar pe care nu le-a citit nici-unul dintre ei, deoarece nu ştiu carte.

Federico şi Aldo P ATELLANI
publicişti italieni

AGRICULTURA SOCIALISTĂ — publicaţie săptămînală

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA : Bucureşti, Piaţa Scînteii, nr. 1 Telefon : 17 60 10 — 17 60 20

COLEGIUL DE REDACŢIE

Prof. Gh. Băia, Valeriu Buduru (secretar general de redacţie), ing. Vasile Ciausu (redactor şef), prof. David Davidescu, membru corespondent al Academiei, ing. Triţă Făniţă, ing. Eugen Grigorescu, ing. Constantin Iftodi, Stelian Ionescu, ing. Nicolae Mantz, ing. Gh. Moldovan, ing. Tiberiu Mureşan, ing. Gh. Stanciu, ing. Stelian Voinea (redactor şef adjunct), prof. Sergiu Vrejba.

Abonamentele se fac la toate oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii de presă din întreprinderi şi instituţii. Comenzile pentru publicitate se primesc la Agenţia de publicitate „Editura Scînteia", Bucureşti, oficiul poştal nr. 45, str. 13 Decembrie, nr. 26, telefon 14 15 16.

TIPARUL : Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

40.000